

Skrita moč duše

**W
A
T
C
H
M
A
N** **N
E**

Skrita moč duše

Watchman Nee

Naslov izvirnika: The Latent Power of the Soul

Avtor: Watchman Nee

Izdano z dovoljenjem Christian Fellowship Publishers, www.c-f-p.com

Prevod: Barbara Hojkar Šavli in Marjan Šavli

Priprava besedila: Marjan Šavli, marjan.savli@gmail.com

Fotografija na naslovnici: Christian Fellowship Publishers

Založnik: Marjan Šavli in Barbara Hojkar Šavli, Mestni trg 11, Škofja Loka

PDF in ePUB datoteki sta dosegljivi na <https://k00.fr/WatchmanNee>

Leto izdaje: 2025

1. elektronska izdaja

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici
v Ljubljani

[COBISS.SI-ID 239116547](#)

ISBN 978-961-96911-4-4 (samozal. M. Šavli, PDF)

ISBN 978-961-96911-5-1 (samozal. M. Šavli, ePUB)

BREZPLAČEN IZVOD – NI ZA PRODAJO

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz

Svetega pisma Kralja Jakoba (SloKJV)

github.com/msavli/SloKJV

Predgovor

Ko sem leta 1924 prvič opozoril Božje otroke na ločitev duha od duše, so mnogi dobro misleči bratje menili, da gre le za spor o besedah brez večjega pomena. Niso pa opazili, da naš spor ni glede besed, temveč glede tega, kar leži v ozadju. Duh in duša sta dva popolnoma različna organa: eden pripada Bogu, drugi pa človeku. Naj ju poimenujemo s kakršnimikoli imeni, po vsebini sta popolnoma različna. Nevarnost vernika je, da zamenja duha za dušo in dušo za duha in je tako prevaran, da sprejme ponaredke hudobnih duhov, ki motijo Božje delo.

Ta serija člankov je bila prvotno načrtovana takoj po dokončanju knjige *Duhovni človek* (leta 1928). Toda zaradi telesne šibkosti in težkega bremena drugih služb sem jih lahko objavil šele v lanskih številkah revije *Revival*. Na prošnjo njenih bralcev zdaj izdajam to knjižico.

Največja prednost poznavanja razlike med duhom in dušo je v tem, da zaznamo skrito moč duše in razumemo njeno ponarejanje moči Svetega Duha. Takšno znanje ni teoretično, temveč praktično, saj pomaga ljudem hoditi po Božji poti.

Ravno sinoči sem bral besede, ki jih je F. B. Meyer izrekel na nekem srečanju tik pred svojim zemeljskim odhodom. Tukaj je del tega govora: »To je neverjetno dejstvo, da zunaj Kristusove cerkve še nikoli ni bilo toliko spiritualizma, kot ga je danes ... Ali ni dejstvo, da v spodnjem delu naše človeške narave povsem prevladuje spodbujanje duše? Dandanes je ozračje tako nabito z vznemirjanjem vseh vrst ponaredkov, da se zdi, da Gospod kliče cerkev, naj pride na višjo raven.¹

Preizkušajte vse stvari; trdno držite to, kar je dobro.

– 1 Tes 5,21

Amen.

Watchman Nee

8. marec 1933

¹ Ker izvirnega citata ni bilo mogoče najti, je bil ta del prosto preveden iz kitajščine. – *Prevajalec*

Kazalo

Skrita moč duše.....	1
Krščanska in psihična sila.....	28
Duhovna sila proti duševni (psihični) sili.....	51

1. poglavje

Skrita moč duše

In trgovci zemlje bodo jokali in žalovali nad njo, kajti noben človek ne kupuje več njihovega trgovskega blaga, trgovskega blaga iz zlata in srebra in dragocenih kamnov in iz biserov ... Živali in ovc in konj in bojnih vozov in sužnjev in človeških duš. – Raz 18,11-13

Upoštevajte, da se v tem odlomku seznam blaga začne z zlatom in srebrom in konča z dušami ljudi. Zlato in srebro, konji in vozovi so naravno blago, ki ga je mogoče zamenjati. Tudi sužnje je mogoče zamenjati ali z njimi trgovati – vendar gre za trgovanje s človeškimi telesi. Vendar gre v nadaljevanju za menjavo človeških duš kot blaga. In tako je pisano:

Prvi človek Adam je postal živa duša; zadnji Adam je postal oživljajoči duh. Vendar ni bilo najprej to, kar je duhovno, temveč to, kar je naravno, in potem to, kar je duhovno. – 1 Kor 15,45-46

Gospod Bog je iz prahu tal oblikoval človeka in v njegove nosnice vdihnil dih življenja, in človek je postal živa duša. – 1 Mz 2,7

V zadnjih dveh letih sem močno čutil potrebo, da bi dal sporočilo, ki ga bom zdaj podal. To je sporočilo, ki je hkrati zapleteno in globoko. Govorniku ne bo lahko govoriti in poslušalcem ne bo lahko razumeti. Zato tega sporočila nisem vključil v tretji del knjige *Duhovni človek*.² Vendar sem vedno čutil, da bi ga moral podati, zlasti po tem, ko sem prebral različne knjige in revije ter bil do neke mere v stiku z ljudmi tega sveta. Čutim, kako dragocena je resnica, ki jo imamo privilegij spoznati. Glede na trenutne razmere in težnje v Cerkvi in svetu smo prisiljeni deliti, kar nam je dano. V nasprotnem primeru bomo svetilko skrivali pod mernikom.

V tej knjižici bi rad omenil duhovni boj in njegovo povezavo s koncem te dobe. Zaradi tistih, ki niso prebrali knjige *Duhovni človek*, se bom na kratko dotaknil trilogije duha, duše in telesa.

Trilogija duha, duše in telesa

Gospod Bog je iz prahu tal oblikoval človeka.

– 1 Mz 2,7

To se nanaša na človeško telo.

In v nosnice mu je vdihnil dih življenja. – 1 Mz 2,7

Ta del vrstice opisuje, kako je Bog človeku dal duha; to je bil Adamov duh. Človekovo telo je bilo torej oblikovano iz prahu zemlje, duha pa je človeku dal Bog.

2 Watchman Nee, *Duhovni človek*. 3 zvezki. New York, Christian Fellowship Publishers, 1968. Prevedeno iz kitajščine.

In človek je postal živa duša.

– 1 Mz 2,7

Ko je v njegove nosnice vstopil dih življenja, je človek postal živa duša. Duh, duša in telo so tri ločene entitete. Naj bodo

... vaš celoten duh in duša in telo ohranjeni
neomadeževani

– 1 Tes 5,23.

Duh je dan od Boga, duša je živa duša, telo pa je oblikovano od Boga.

Po splošnem razumevanju je duša naša osebnost. Ko sta se duh in telo združila, je človek postal živa duša. Lastnost angelov je duh, lastnost nižjih živali, kot so zveri, pa je meso. Ljudje imamo tako duha kot telo, vendar naša značilnost ni ne duh ne telo, temveč duša. Imamo živo dušo. Zato Sveto pismo človeka imenuje duša. Ko je na primer Jakob s svojo družino odšel v Egipt, nam Sveto pismo pravi, da je bilo

... vseh duš Jakobove hiše, ki so prišle v Egipt, je bilo
sedemdeset.

– 1 Mz 46,27

Tudi tisti, ki so na binkošti sprejeli Petrovo besedo, so bili krščeni in

... istega dne se jim je dodalo okoli tri tisoč duš.

– Apd 2,41

Duša torej pomeni našo osebnost, tisto, kar nas dela kot človeka.

Katere so različne funkcije duha, duše in telesa? Te so bile pojasnjene že v prvem delu knjige *Duhovni človek*. Vendar sem bil zelo vesel, ko sem nekega dne na knjižni polici našel zvezek spisov Andrewa Murrayja, v katerem je v priloženih opombah mogoče

najti razlago duha, duše in telesa, ki je precej podobna naši razlagi. V nadaljevanju navajam citat iz ene od teh opomb:

V zgodovini stvarjenja človeka beremo: »Gospod Bog je oblikoval človeka iz prahu zemlje« – tako je nastalo njegovo telo – »in mu v nosnice vdihnil dih« ali duha »življenja«: tako je njegov duh prišel od Boga; »in človek je postal živa duša«. Duh, ki je oživil telo, je iz človeka naredil živo dušo, živo osebo z zavestjo o sebi. Duša je bila kraj srečanja, točka združitve med telesom in duhom. Prek telesa je bil človek, živa duša, povezan z zunanjim čutnim svetom; lahko je vplival nanj ali pa je le-ta vplival nanj. Prek duha je bil povezan z duhovnim svetom in Božjim duhom, od koder je imel svoj izvor; lahko je bil prejemnik in služabnik njegovega življenja in moči. Duša je tako stala sredi med dvema svetovoma in pripadala obema, zato je imela moč odločanja o sebi, izbiranja ali zavračanja predmetov, s katerimi je bila obdana in s katerimi je bila povezana.

V sestavi teh treh delov človekove narave je bil duh, ki ga je povezoval z božanskim, najvišji; telo, ki ga je povezovalo s čutnim in živalskim, je bilo najnižje; vmes je bila duša, deležna narave drugih, vez, ki jih je povezovala in prek katere so lahko delovali drug na drugega. Njeno delo kot osrednje sile je bilo, da jih ohranja v ustreznem razmerju; da telo, kot najnižje, drži v podrejenosti duhu; da sama prek duha kot višjega prejema od božanskega Duha tisto, kar jo čaka (citat) za njeno dovršitev: in tako tudi telesu posreduje tisto, s čimer lahko postane deležno popolnosti Duha in postane duhovno telo.³

3 Andrew Murray, *Kristusov duh*. Fort Washington, Pa., Christian

Kaj je duh? Duh je tisto, zaradi česar se zavedamo Boga in kar nas v duhu povezuje z Bogom. Kaj je duša? To je tisto, kar nas povezuje s samim seboj in nam daje zavest o sebi. Kaj je telo? Telo je tisto, kar nam povzroča, da smo povezani s svetom. C. I. Scofield v svojem referenčnem Svetem pismu razlaga, da duh daje zavest o Bogu, duša zavest o sebi, telo pa zavest o svetu. Konj in vol se ne zavedata Boga, ker nimata duha. Zavedata se le svojih lastnih bitij. Telo nam omogoča, da zaznavamo svet – na primer, da vidimo stvari sveta, da čutimo vročino ali mrz in tako naprej.

Zgoraj navedeno se nanaša na funkcije duha, duše in telesa. Zdaj bom prešel k zelo pomembnemu problemu. Mnogi menijo, da je ta zadeva o duhu, duši in telesu povezana le z duhovnim življenjem, vendar se moramo zavedati, da je pomembna tudi za duhovno delo in bojevanje. Nagnjeni smo k temu, da se primerjamo, da smo skoraj enaki Adamu pred njegovim padcem. Domnevamo, da ker smo človeška bitja, tako kot je bil Adam, med nami ni prevelikih razlik. Mislimo, da tistega, česar ne moremo storiti mi, ni mogel storiti niti Adam. Vendar ne vidimo, da gre tukaj za dve stvari: (a) da je po eni strani res, da ne moremo storiti tistega, česar Adam ni mogel storiti; po drugi strani pa tudi (b) da ne moremo storiti tistega, kar je Adam lahko storil. Bojim se, da se ne zavedamo, kako sposoben je bil Adam. Če bomo pozorno preučevali Sveto pismo, bomo razumeli, kakšne vrste človek je Adam dejansko bil pred svojim padcem.

Literature Crusade, 1964. Opomba C: The Place of the Indwelling, str. 227-228.

Adamova avtoriteta in fizične moči

Tako je Bog ustvaril človeka po svoji lastni podobi, po Božji podobi ga je ustvaril Bog. Moškega in žensko ju je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel:

»Bodita rodovitna in se množita in napolnita zemljo ter si jo podjarmita in imejta gospodstvo nad ribami morja in nad zračno perjadjo in nad vsako živo stvarjo, ki se giblje na zemlji.« – 1 Mz 1,27.28

Imejta oblast nad zemljo, pravi Bog. Prijatelji, ali ste kdaj pomislili, kako ogromna je zemlja? Recimo, da gospodar prosi služabnika, naj upravlja dve hiši. Na podlagi njegove sposobnosti ga določi, da bo skrbel za ti dve hiši. Noben služabnik ne more upravljati vseh hiš, ki se nahajajo na določeni poti, saj ne more storiti tistega, kar presega njegove sposobnosti. Strogi gospodar lahko od svojega služabnika zahteva, da naredi malo več, kot zahteva njegova dolžnost, nikoli pa ne bo od svojega služabnika zahteval, da se loti nečesa, kar presega služabnikove zmožnosti. Ali bi torej Bog od Adama zahteval, naj stori nekaj, česar ni bil sposoben storiti? Zato lahko sklepamo, da če je bil Adam sposoben upravljati zemljo, so bile njegove spretnosti zagotovo večje od naših danes. Imel je moč, sposobnost in spretnost. Vse te sposobnosti je sveže prejel od Stvarnika.

Čeprav Adamove moči ne moremo oceniti kot milijardo-krat večje od naše, jo vseeno lahko z gotovostjo ocenimo kot milijon-krat večjo od naše. Sicer ne bi mogel opravičiti dolžnosti, ki mu jo je naložil Bog. Za nas danes pa velja, da če bi morali trikrat

na dan pomesti zgolj eno pot, si potem ne bi mogli zravnati hrbta. Kako bi potem sploh lahko vladali zemlji? Vendar Adam ni samo vladal zemlji, ampak je imel tudi oblast nad morskimi ribami, nebesnimi pticami in vsako živo stvarjo na zemlji. Vladati ne pomeni samo sedeti in ne delati ničesar. Zahteva vodenje in delo. Ob pogledu na to bi morali prepoznati višjo moč, ki jo je Adam dejansko imel. Ta močno presega naš sedanji položaj.

Toda ali menite, da je ta vpogled nekaj novega? Pravzaprav je to nauk Svetega pisma. Pred padcem je imel Adam toliko moči, da se po delu ni nikoli počutil utrujenega. Šele po padcu mu je Bog rekel: »V znoju svojega obraza boš jedel kruh.«

Adamova moč možganov in spomin

Iz tal je Gospod Bog oblikoval vsako poljsko žival in vsako zračno perjad in jih privedel k Adamu, da vidi, kako jih bo poimenoval. In kakorkoli je Adam vsako živo ustvarjeno bitje poimenoval, to je bilo njeno ime.

– 1 Mz 2,19

Dragi moji, ali ni to čudovito? Recimo, da bi vzeli slovar in prebrali vsa imena živali. Mar ne bi priznali, da vseh ne bi mogli niti prepoznati niti si jih zapomniti? A Adam je dal imena vsem pticam in živalim. Kako pameten je moral biti! Tisti med nami, ki nismo tako bistri, bi nedvomno kmalu opustili študij zoologije, ko bi videli, da si ne moremo zapomniti vseh podrobnosti. Toda Adam ni bil tisti, ki si je zgolj *zapomnil* ta zoološka imena; bil je imenovalec, saj je vsem dal imena. Na ta način vemo, kako bogata in popolna je bila Adamova razumska moč.

Adamova vodstvena moč

Gospod Bog je vzel človeka ter ga postavil v edenski vrt, da ga prirezuje in da ga varuje. – 1 Mz 2,15

Od pogleda na to, kako je Adam upravljal zemljo, se zdaj nekoliko ustavimo pri stvareh, ki mu jih je naložil Bog. Bog mu je naročil, naj prirezuje in varuje rajski vrt. To je bilo treba storiti sistematično. Kako velik je bil vrt? 1 Mz 2,10-14 omenja štiri reke: Pišón, Gihon, Hiddekel in Evfrat. Vse so iztekale iz Edena in se delile na štiri rečna območja. Si zdaj lahko predstavljate, kako velik je bil vrt? Kako močan je moral biti Adam, da je bil zadolžen za urejanje dežele, ki so jo obdajale štiri reke! Ne le, da ga je moral prirezovati, temveč ga je moral tudi varovati; moral je poskrbeti, da vrta ni napadel sovražnik. Zato je morala biti moč, ki jo je imel Adam v tistem času, ogromna. Moral je biti človek z osupljivimi sposobnostmi. Vse njegove moči so bile neločljivo povezane z njegovo živo dušo. Na Adamovo moč lahko gledamo kot na nadnaravno in čudežno, toda kar zadeva Adama, te sposobnosti niso bile čudežne, ampak človeške, ne nadnaravne, ampak naravne.

Ali je Adam tistega dne porabil vse svoje moči? Glede na to, kar je razvidno iz našega preučevanja Prve Mojzesove knjige, Adam ni izčrpal svojih moči. Potem ko ga je Bog na novo ustvaril, a še preden je lahko pokazal vse svoje sposobnosti, je namreč padel.

Kaj je bila vaba, s katero je sovražnik zapeljal Evo? Kaj ji je sovražnik obljubil? Bilo je sledeče:

... kajti Bog ve, da se bodo na dan, ko bosta od njega jedla, vajine oči potem odprle in bosta kakor bogovi, poznavajoč dobro in zlo. – 1 Mz 3,5

»Bosta kakor bogovi« je bila sovražnikova obljuba. Evi je povedal, da ne glede na moč, ki jo je že imela, med njo in Bogom še vedno zeva velik prepad, toda če bo pojedla ta sadež, bo imela Božjo avtoriteto, modrost in moč. Tistega dne je bila Eva skušana in je padla.

Moč, ki jo je Bog dal Adamu

S takšnim raziskovanjem nismo pretirano radovedni; želimo le vedeti, kaj je Bog dejansko dal Adamu. Bog je rekel:

Naredimo človeka po naši podobi, po naši podobnosti
... – 1 Mz 1,26

Besedi »podoba« in »podobnost« se morda zdita podobni po pomenu in se zato lahko zdita ponavljajoči. Toda v hebrejščini beseda »podoba« ne kaže na fizično podobnost, temveč označuje moralno ali duhovno podobnost. Nekdo je to izrazil takole: »spremeniti se v podobo«; to pomeni »biti oblikovan v podobnost«. Namen, s katerim je Bog ustvaril človeka, je, da bi bil človek spremenjen po njegovi podobi. Bog je želel, da bi bil Adam podoben njemu. Hudič pa je rekel: »Bosta kakor bogovi.« Toda prvotni Božji namen je bil, da se Adam preoblikuje in postane podoben njemu.

Iz tega sklepamo, da je imel Adam pred padcem v sebi moč, da postane podoben Bogu. Imel je skrito sposobnost, ki mu je omogočila, da je postal podoben Bogu. Po zunanjem videzu mu je že bil podoben, toda Bog ga je določil, da mu bo postal podoben moralno (besedo »moralno« uporabljam za označevanje tistega, kar je nad materialnim, in ne tistega, kar zgolj kaže na človekovo dobro ravnanje). Tako se nam pokaže, kako veliko izgubo je človeštvo utrpelo zaradi padca. Razsežnosti škode si verjetno ne moremo predstavljati.

Padec človeka

Adam je duša. Njegov duh in telo sta združena v njegovi duši. Ta osupljiva moč, ki smo jo pravkar omenili, je prisotna v Adamovi duši. Z drugimi besedami, živa duša, ki je rezultat združitve duha in telesa, ima nepredstavljivo nadnaravno moč. Vendar se je ob padcu moč, ki Adama razlikuje od nas, izgubila. Vendar to ne pomeni, da te moči ni več; pomeni le, da je ta zmožnost sicer še vedno v človeku, vendar je »zamrznjena« ali imobilizirana. Po 1 Mz 6 človek po padcu postane meso. Meso ovije celotno bitje in si ga podredi. Človek je bil prvotno živa duša, zdaj, ko je padel, pa je postal meso. Njegova duša naj bi se podredila nadzoru duha, zdaj pa je podvržena vladavini mesa. Zato je Gospod rekel:

Moj duh se ne bo vedno prepiral s človekom, kajti on
je prav tako meso.

– 1 Mz 6,3

Ko je Bog tu omenil človeka, ga je imenoval meso, saj je bil v njegovih očeh zdaj to, kar je bil. Zato je v Svetem pismu zapisano:

... vse meso na zemlji je izpridilo svojo pot.

– 1 Mz 6,12

in spet:

Na človeško meso naj ne bo izlito

– 2 Mz 30,32

(sveto olje za maziljenje, ki v prispodobi predstavlja Svetega Duha) in še:

Torej po dejanjih postave v njegovem pogledu ne bo opravičeno nobeno meso ...

– Rim 3,20

Zakaj se s tem ukvarjam na dolgo in široko? V 18. poglavju Razodetja so omenjene stvari, ki se bodo zgodile v zadnjih dneh. Že na začetku sem nakazal, kako bo človekova duša v Babilonu postala blago, ki ga je mogoče prodati in kupiti. Toda zakaj je človekova duša obravnavana kot blago? Ker želita Satan in njegova lutka antikrist uporabiti človeško dušo kot orodje za svoje dejavnosti ob koncu te dobe. Ko je Adam v rajskem vrtu padel, je bila njegova moč onesposobljena. Te moči ni popolnoma izgubil, le da je bila zdaj zakopana v njem. Postal je meso in njegovo meso je zdaj to čudovito moč tesno zaprlo vase. Generacija je nasledila generacijo s posledico, da je ta prvotna Adamova sposobnost postala »speča« sila v njegovih potomcih. Postala je nekakšna »skrita« moč. Človek je ni izgubil, ampak jo je meso preprosto zvezalo.

Danes je ta Adamova moč v vsakem človeku, ki živi na zemlji, čeprav je v njem prikrita in se ne more svobodno izražati. Vendar je ta moč v duši vsakega človeka, tako kot je bila na začetku v Adamovi duši. Ker je današnja duša oblegana s strani mesa, je tudi ta moč omejena s strani mesa. Današnje hudičevo delo je, da vznemirja človekovo dušo in sprošča to spečo moč v njej kot prevaro za duhovno moč. Te stvari omenjam zato, da bi opozoril na poseben odnos med človekovo dušo in Satanom v zadnjih dneh.

Videli smo že, da je imel Adam posebne nadnaravne sposobnosti, čeprav v resnici njegove sposobnosti sploh niso bile posebne ali nadnaravne, čeprav se nam danes morda zdijo takšne. Pred padcem je Adam to zmožnost povsem naravno in zlahka izvajal, saj je bila utelešena v njegovi duši. Po padcu pa je bila ta njegova moč skrita v njegovem telesu. Prej je bilo telo v pomoč močni Adamovi duši, zdaj pa je duša padla in njegova moč je bila omejena s telesno lupino. Satan pa poskuša to telesno lupino razbiti in sprostiti moč, ki miruje v človekovi duši, da bi prevzel nadzor nad človekom. Mnogi te strategije ne razumejo, saj so zavedeni, da jo sprejemajo kot Božjo.

Religiozni pogled

Vendar se to ne dogaja samo v krščanstvu. Babilonci, arabsi, budisti, taoisti in hindujci si na svoj način prizadevajo sprostiti moč, ki jo je Adam zapustil naši duši. V vsaki religiji, ki uporablja kakršnakoli sredstva ali načine poučevanja, stoji za vsemi njihovimi navideznimi razlikami skupno načelo. To skupno načelo je prizadevanje za premagovanje zunanjega mesa, da bi moč duše osvobodili vseh vrst suženjstva za svobodnejše izražanje. Nekatere

lekcije poučevanja, ki jih dajejo te religije, so usmerjene v uničenje ovir telesa, druge v združitev telesa in duše, medtem ko so nekatere usmerjene v krepitev duše z urjenjem in ji tako omogočajo, da premaga telo. Ne glede na to, kakšni so načini, je v ozadju vseh enako načelo. To je pomembno vedeti, sicer bomo zavedeni.

Ne vem, kako so ljudje obveščeni o čudoviti energiji, ki miruje v človekovi duši. Sprostitev le-te, ki jo trenutno omejuje telo, bo povzročila prikaz čudežne moči, celo do statusa »vile« ali »bude«. Verjetno jih je vse obvestil hudič, zlobni duh. Njihove razlage se lahko razlikujejo, vendar je temeljno načelo enako, to je uporaba posebnih sredstev za sprostitev moči duše. Morda ne uporabljajo te terminologije moči duše, kot jo uporabljamo mi, vendar je dejstvo nedvoumno. V budizmu in taoizmu ter celo v nekaterih krščanskih sektah je na primer vsem na voljo posebna nadnaravna moč, ki omogoča čudeže pri zdravljenju bolezni in napovedovanju prihodnosti.

Vzemimo za primer asketske prakse in dihanje v taoizmu ali celo najpreprostejšo obliko abstraktne meditacije: vse to se izvaja po enem načelu, da se telo podreja duši z namenom sprostitve njene moči. Zato ni čudno, da se dogajajo številne čudežne stvari, ki jih ne moremo preprosto zavreči kot vraževerje. Budizem je bil prvotno ateističen. Gautama Siddharta je bil ateist. O tem se strinjajo številni učenjaki in kritiki nauka budizma. Verjel je v preseljevanje duše in tudi v nirvano.⁴ Zdaj nimam namena

4 To je po slovarju *The American Heritage Dictionary of the English Language* »stanje popolne blaženosti, za katero je značilna osvoboditev iz kroga reinkarnacij in ki jo dosežemo z izginotjem samega sebe.« – *Prevajalec*.

predavati o budizmu; želim le pojasniti, zakaj in kako je bilo v tej religiji izvedeno veliko čudežnih stvari.

V budizmu obstaja nauk o begu iz sveta. Tisti, ki dajo budistično zaobljubo, se morajo vzdržati poroke in mesa. Ne smejo ubiti nobenega živega bitja. Z asketskimi praksami lahko sčasoma dosežejo odpravo vse hrane. Nekateri menihi visoke stopnje lahko celo prodrejo v neznano preteklost in predvidijo prihodnost. Z budistično magijo naredijo veliko čudežnih stvari. Ko se v njih razlije tako imenovana »srčna kri«, lahko napovejo, kaj se bo zgodilo. Vključevanje v vse te različne vrste vzdržnosti in asketskih praks izhaja iz enega samega vodilnega načela: budist skuša pretrgati vse fizične in materialne vezi, da bi se sprostila moč njegove duše.

Poznam nekaj starejših ljudi, ki so se pridružili klubu Unity. Oni in njihovi člani kluba se ukvarjajo z abstraktno meditacijo in podobnim. Povedali so mi, da ima vsaka stopnja, v katero so vstopili, svojo velikost svetlobe. Svetloba, ki jo zaznavajo, sledi resnici, v katero prodirajo. Verjamem v to, kar pravijo, saj se lahko osvobodijo zatiranja telesa in tako sprostijo moč, ki jo je pred svojim padcem imel Adam. V tem res ni nič nenavadnega.

Sodobno Kristusovo znanstveno cerkev je ustanovila gospa Mary Baker Eddy. Zanikala je obstoj bolezni, bolečine, greha in smrti (čeprav je gospa Eddy že umrla). Ker po njenem nauku bolezni ne obstaja, mora človek, kadarkoli zboli, le vaditi svoj um proti vsakršnemu prepoznavanju bolečine in bo ozdravel. To torej pomeni, da če nekdo ne verjame v nobeno bolezen, ne bo zbolel. Tako tudi, če ne verjame v greh, ne bo grešil. Če človek svojo voljo, um in čustva usposobi tako, da popolnoma zanika obstoj teh

stvari – da jih dojemajo kot lažne in zavajajoče – bo ugotovil, da jih dejansko ni.

Ko je bil ta nauk prvič razglašen, so mu mnogi nasprotovali. Nasprotovali so mu zlasti zdravniki, saj če bi bilo to res, potem ne bi potrebovali zdravnikov. Vendar po pregledu ljudi, ki jih je ozdravila krščanska znanstvenica, ti zdravniki tega nauka niso mogli ovreči kot neresničnega. Zato temu nauku verjame vedno več ljudi; celo mnogi znani znanstveniki in zdravniki so sprejeli ta nauk. To sploh ni presenetljivo, saj je v duši rezervoar izjemne moči, ki samo čaka, da se osvobodi iz telesnih meja.

Znanstveno gledanje

Poglejmo si to zadevo znanstveno. Področje psihologije je v moderni dobi izvedlo raziskave brez primere. Kaj je psihologija? Sama beseda je kombinacija dveh grških besed: »psyche«, kar pomeni duša, in »logia«, kar pomeni védenje. Zato je psihologija »véda o duši«. Raziskave, s katerimi se ukvarjajo sodobni znanstveniki, so le sondiranje v del našega bitja, to je v dušo. Omejeno je le na ta del, duha se ne dotika.

Sodobno parapsihologijo je začel Franz Anton Mesmer. Njegovo prvo odkritje iz leta 1778 je danes znano kot mesmerizem (hipnoza, ki jo je izvajal Mesmer sam). Njegovi učenci so ga s svojimi odkritji presegli, tako kot zelena barva, ki izhaja iz modre, presega modro. Rezultati nekaterih njihovih poskusov so skoraj neverjetni. Njihova metoda ni nepričakovano sproščanje tiste skrite moči v človekovi duši. Na primer pri jasnovidnosti (sposobnost zaznavanja stvari, ki so zunaj

naravnega obsega človeških čutov) ali telepatiji (komunikacija na znanstveno neznan ali nerazložljiv način, kot je uporaba mistične moči) lahko ljudje vidijo, slišijo ali vonjajo stvari, ki so oddaljene tisoče kilometrov.

Rečeno je bilo, da je mesmerizem »skala, iz katere so bile izklesane vse duševne znanosti.«⁵ Pred časom Mesmerja psihične raziskave niso bile samostojna veja znanosti; v naravoslovju so zavzemale le nepomembno mesto. Toda zaradi teh presenetljivih odkritij je postala samostojen sistem.

Ne želim vas opozoriti na študij psihologije, temveč na dejstvo, da so vsi ti čudežni pojavi doseženi s sprostitvijo skrite moči človekove duše, tiste sposobnosti, ki je bila v človeku skrita po padcu. Zakaj to imenujemo »skrita« moč? Zato, ker Bog ob Adamovem padcu od Adama ni odvzel tiste »nadnaravne« moči, ki jo je nekoč imel. Pač pa je ta moč padla skupaj z njim in postala ujeta v njegovem telesu. Moč je bila tam, le da se ni mogla izraziti. Od tod izraz skrita moč.

Pojavi našega človeškega življenja, kot sta govorjenje in mišljenje, so sposobnosti, ki so precej izjemne, vendar je presenetljiva tudi skrita moč, ki se skriva v človeku. Če bi to moč aktivirali, bi se v našem življenju pokazalo še veliko več izjemnih pojavov. Številni čudežni dogodki, ki jih odkrivajo sodobni parapsihologi, nikakor ne potrjujejo njihove nadnaravne narave, le dokazujejo, da se lahko z ustreznimi sredstvi sprosti skrita moč duše.

⁵ Gospa Jessie Penn-Lewis, *Duša in duh*. Poole, Dorset, Anglija, Overcomer Literature Trust, 1968?, str. 67. Na voljo tudi v Združenih državah Amerike pri Christian Literature Crusade, Fort Washington.

Seznam nekaterih izmed »odkritij«, ki so sledila, ko je Mesmer pridobil osnovno znanje o skrivnostnih silah, skritih v človeškem telesu, kaže, kako neverjetno je napredovalo gibanje, ko je človek pridobil ključ. Leta 1784 je Mesmerjev učenec odkril »jasnovidnost« kot posledico mesmeričnega spanja in mimogrede naletel na »branje misli«.⁶

Telepatija – sporazumevanje med umom in umom drugače kot po znanih kanalih čutil – omogoča človeku, da s svojo psihično močjo ugotovi misel drugega, ne da bi mu bilo treba to povedati. »Hipnoza, nevrologija in psihometrija ... in številna druga »odkritja« so sledila z leti.⁷ Torej je hipnoza umetno povzročeno spanju, podobno stanje, v katerem se posameznik izredno dobro odziva na sugestije hipnotizerja. Ne samo človeka, tudi nižje živali je mogoče hipnotizirati. In psihometrija je:

odkritje, da lahko um deluje zunaj človeškega telesa in da lahko »psihometrično občutljivi« berejo preteklost kot odprto knjigo. Sledilo je odkritje, imenovano statuvolizem, ki označuje posebno stanje, ki ga povzroči volja in v katerem lahko subjekt »vrže svoj um« v kateri koli oddaljen kraj ter vidi, sliši, čuti, vonja in okuša, kaj se tam dogaja. Nato je prišlo do odkritja ... imenovanega »patetizem« ... Z njim se je um lahko umaknil iz zavesti o bolečini in ozdravil bolezni.

Sprva so znanstveniki ta »odkritja« spremljali le kot veje naravoslovja ...⁸

6 Penn-Lewis, op. cit., str. 67.

7 Penn-Lewis, op. cit., str. 67-68.

8 Penn-Lewis, op. cit., str. 67-68.

Zaradi množičnosti teh čudežnih pojavov pa je parapsihologija kmalu postala znanost. Za praktike te znanosti so ti številni čudežni pojavi povsem naravni. Za nas, vernike, pa so še bolj naravni. Vemo namreč, da so le posledice sproščanja skrite moči duše.

Psihologi trdijo, da je v človeku ogromno moči: moč samoobvladovanja, ustvarjalna moč, poživitvena moč, moč vere, moč oživljanja, moč obnavljanja. Vse te moči lahko človek sprostí. Ena od psiholoških knjig gre celo tako daleč, da razglaša, da so vsi ljudje bogovi, le da je bog zaprt v nas. S sprostitvijo boga v nas vsi postanemo bogovi. Kako podobne so te besede Satanovim!

Skupno pravilo

Ne glede na to, ali je to na Kitajskem ali v zahodnih narodih, so vse te prakse dihanja, asketskih vaj, hipnoze, napovedovanja, odzivanja in komunikacije le sprostitev in manifestacija notranje moči. Verjetno smo že vsi slišali kaj o čudežnih dejanjih hipnoze. Na Kitajskem živijo vedeževalci, ki so dobro znani po svojih sposobnostih napovedovanja. Vsak dan se pogovorijo le z nekaj strankami. Veliko časa in energije so posvetili izpopolnjevanju svoje umetnosti. Njihove napovedi so neverjetno natančne. Tudi budisti in taoisti imajo svoje čudežne predstave. Čeprav dokazov o prevarah ne manjka, so navidezno nadnaravne manifestacije nesporne.

Razlaga teh pojavov je preprosta: po naključju ali po navodilu hudega duha so naleteli na način ali načine asketske prakse, ki jim omogočajo izredne podvige. Običajni ljudje ne vedo, da imajo to moč v sebi. Drugi, ki imajo nekaj znanstvenega znanja, vedo, da

je ta moč skrita v njih, čeprav ne morejo povedati, kako je to mogoče. Mi, ki smo se učili od Boga, pa vemo, da je ta sposobnost prikrita moč človekove duše, ki je zdaj zaradi Adamovega padca vezana na meso. Ta moč je padla skupaj s človekom, tako da naj jo, glede na Božjo voljo, ne bi več uporabljal. Toda Satan želi to skrivno sposobnost razviti, da bi se človeku zdelo, da je tako bogat kot Bog, v skladu s tem, kar je Satan obljubil. Tako bo človek častil samega sebe, čeprav gre posredno za čaščenje Satana.

Zato za vsemi temi parapsihičnimi raziskavami stoji Satan. Na vso moč se trudi, da bi skrito energijo duše uporabil za doseg svojega cilja. Zato se vsi, ki razvijajo svojo moč duše, ne morejo izogniti temu, da z njimi stopi v stik zlobni duh in jih uporabi.

G. H. Pember je v svoji knjigi *Najzgodnejše dobe Zemlje*) to predstavil še z drugega zornega kota:

*Zdi se, da obstajata dve metodi, s katerima lahko človek pridobi nezakonito moč in znanje ter si pridobi dovoljenje za prepovedane odnose. Kdor želi slediti prvi ... mora svoje telo tako podrediti nadzoru svoje duše, da lahko svojo dušo projicira ... Razvoj teh sposobnosti je nedvomno mogoč le za redke in tudi v njihovem primeru ga je mogoče doseči le z dolгим in strogim usposabljanjem, katerega cilj je, da se telo popolnoma podredi in se ustvari popolna apatija glede vseh užitkov, bolečin in čustev tega življenja, tako da noben moteč element ne more zmotiti mirnega uma navdihnjenca in ovirati njegovega napredka ... Druga metoda je pasivna podreditev nadzoru tujih inteligenc ...*⁹

9 G. H. Pember, *Earth's Earliest Ages*. New York, Fleming H. Revell Co., n.d., str. 251-254.

Pri tem bi bili posebej pozorni na prvo metodo, to je aktiviranje skrivne moči lastne duše. Njegov pogled se popolnoma ujema z našim. Asketske prakse budistov, dihanje in abstraktna meditacija taoistov, meditacija in koncentracija misli hipnotizerjev, tiho sedenje tistih v klubu Unity in vse različice meditacij, kontemplacij, zgoščenih misli, do odsotnosti misli in na stotine podobnih dejanj, ki jih ljudje izvajajo, sledijo istemu pravilu – ne glede na to, kako različni sta njihovo znanje in vera. Kar vsi počnejo ni nič drugega kot to, da človekove zunanje zmedene misli, valovita čustva in šibko voljo pripeljejo na kraj miru, pri čemer je njegovo meso popolnoma podrejeno, kar omogoča sprostitve skrivne moči duše. Razlog, da se to ne kaže pri vsakem človeku, je v tem, da vsi ne morejo prebiti ovir mesa in pripeljati vseh običajnih fizičnih izrazov do popolne umiritve.

Nekaj dejstev

Pred nekaj leti sem spoznal Indijca. Povedal mi je o svojem prijatelju iz hinduizma, ki je znal natančno razkriti skrivnosti ljudi. Nekoč je želel preizkusiti sposobnost svojega hindujskega prijatelja. Zato ga je povabil k sebi domov in hindujec mu je lahko razkril vse, kar je bilo položeno v vsak predal v njegovem domu. Kasneje je moj indijski znanec prosil svojega prijatelja, naj gre ven in počaka, medtem ko bo najbolj dragocen predmet zavil v blago in papir, nato pa ga položil v škatlo in odložil v zaklenjen predal. Njegov hindujski prijatelj se je vrnil v notranjost in brez napake razkril, kaj je bil dragoceni predmet. To je bilo nedvomno posledica uporabe moči duše, ki je lahko prodrla skozi vse fizične ovire.

Gospa Jessie Penn-Lewis, ki smo jo že citirali, je nekoč zapisala:

Nekoč sem v severni Indiji srečala človeka, ki je imel dostop do najvišjih krogov družbe v Simli, poletnem sedežu indijske vlade, in mi je nekega večera pripovedoval o svojih stikih z mahatmami [svete osebe indijske religije, op. prev.] v Indiji in drugih azijskih državah. Dejal je, da je za velike politične dogodke vedel tedne in mesece prej, preden so se zgodili. »Nisem odvisen od novic na telegramih in v časopisih. Ti le beležijo pretekle dogodke, mi pa jih poznamo, še preden se zgodijo,« je dejal. Kako lahko človek v Londonu ve, kaj se dogaja v Indiji, in obratno? Razložili so mi, da je to mogoče s pomočjo »sile duše«, ki jo projicirajo ljudje, ki so poznali skrivnost mahatm.¹⁰

Pember je v citatu iz Wildove *Duhovne dinamike* [Spiritual Dynamics] zapisal, da mojster

lahko zavestno vidi misli drugih. S svojo duševno močjo lahko deluje na zunanje duhove. Lahko pospeši rast rastlin in ugasne ogenj ter tako kot Daniel ukroti krute divje zveri. Svojo dušo lahko pošlje na daljavo in tam ne le bere misli drugih, temveč se z njimi pogovarja in dotika oddaljenih predmetov; in ne le to, svojim oddaljenim prijateljem lahko pokaže svoje duhovno telo v popolni podobi tistega iz mesa. Poleg tega ... lahko mojster ... iz okoliškega kompleksnega ozračja ustvari podobo kateregakoli fizičnega predmeta ali pa lahko fizičnim predmetom ukaže, naj pridejo v njegovo prisotnost.¹¹

10 Revija *Overcomer* za leto 1921-23, povzeto po gospe Jessie Penn-Lewis, *Soul and Spirit*. Poole, Dorset, Anglija, Overcomer Literature Trust, 1968?, str. 55-56.

11 Pember, op. cit., str. 252.

Odnos kristjana

Ti čudežni fenomeni iz religij in znanosti so le manifestacija človekove skrivne moči, ki jo uporablja zlobni duh. Vsi sledijo enemu skupnemu pravilu: pretrgati vezi mesa in sprostiti moč duše. Razlika med nami (kristjani) in njimi je v tem, da vse naše čudeže stori Bog po Svetem Duhu. Satan pa za izkazovanje svoje moči uporablja človekovo duševno moč. Človekova moč duše je Satanovo delovno orodje, s katerim uresničuje svoje zle namene.

Vendar Bog nikoli ne deluje z močjo človekove duše, saj je zanj neuporabna. Ko se ponovno rodimo, se rodimo iz Svetega Duha. Bog deluje s Svetim Duhom in našim prenovljenim duhom. Ne želi uporabljati moči duše. Od padca dalje je Bog človeku prepovedal, da bi ponovno uporabljal svojo prvotno moč duše. Zato Gospod Jezus pogosto izjavlja, kako moramo izgubiti svoje duševno življenje, to je moč duše. Bog želi, da danes te moči duše sploh ne bi uporabljali.

Ne moremo reči, da so vsi čudeži, ki se dogajajo na svetu, lažni. Priznati moramo, da so mnogi med njimi resnični. Toda vse te pojave povzroča skrivna moč duše po Adamovem padcu. Kot kristjani moramo biti v tej zadnji dobi zelo previdni, da namenoma ali nehote ne bi vzbudili skrivne energije duše.

Vrnimo se k Svetemu pismu, ki smo ga brali na začetku. Opazili smo, da bodo ob koncu dobe Satan in hudobni duhovi, ki so mu podrejeni, opravljali posebno delo. Trgovali bodo z močjo človekove duše. Cilj je preprosto napolniti ta svet s skrivno močjo duše. Eden od dopisnikov revije *Overcomer* je podal naslednjo primerjavo: »Sile

psyche (duša), postrojene zoper sile *pneuma* (duh).«¹² Vsi, ki imajo duhovni vpogled in občutljivost, poznajo resničnost te izjave. Moč duše se kot hudournik vali proti nam. S pomočjo znanosti (psihologije in parapsihologije), religije in celo nevedne cerkve (ker pretirano išče nadnaravne manifestacije in ker nadnaravnih darov ne nadzoruje v skladu z navodili iz Svetega pisma) Satan povzroča, da je ta svet napolnjen z močjo teme. Vendar je to le Satanova zadnja in dokončna priprava na manifestacijo antikrista. Tisti, ki so resnično duhovni (to so tisti, ki zavračajo moč duše), okoli sebe čutijo pospešeno nasprotovanje hudobnih duhov. Celotno ozračje je tako zatemnjeno, da težko napredujejo. Kljub temu je to tudi Božja priprava na vzetje zmagovalcev.

Razumeti moramo, kaj je moč duše in kaj lahko ta sila duše naredi. Naj povem, da se bodo pred Gospodovim povratkom stvari podobne tem močno povečale, morda celo več kot stokrat. Satan bo z uporabo te moči duše opravil veliko osupljivih podvigov, da bi prevaral Božje izvoljence.

Zdaj se približujemo času velikega odpadništva. »Zagon hitro narašča,« je opazila gospa Penn-Lewis. »Roka arhetipskega sovražnika Boga in človeka je na krmilu, svet pa hiti proti temni uri, ko bo Satan za kratek čas dejansko »bog te dobe« in bo vladal prek nadčloveka, katerega *parousia* (nastop) ne more biti dolgo odlašan.«¹³ Kaj je moč duše? Z vpogledom v Sveto pismo in pod razsvetljenjem Svetega Duha bi morali verniki spoznati, da je ta moč tako peklenska, da se bo razširila na vse narode na zemlji in ves svet spremenila v kaos.

12 Navedeno v Penn-Lewis, op. cit., str. 55.

13 Penn-Lewis, op. cit., str. 69.

Satan zdaj uporablja to moč duše kot nadomestek za Božji evangelij in njegovo moč. S čudovito močjo duše poskuša zaslepiti srca ljudi, da bi sprejeli religijo brez krvi. Prav tako izkorišča odkritja psihičnih znanosti, da bi pod vprašaj postavil vrednost nadnaravnih pojavov v krščanstvu in ljudi pripravil do tega, da bi tudi slednje imeli za nič drugega kot skrivno moč duše. Kristusovo odrešitev želi nadomestiti s psihično močjo. Sodobni poskusi spreminjanja slabih navad in slabega temperamenta s hipnozo so predhodniki tega cilja.

Božji otroci so lahko zaščiteni le, če poznajo razliko med duhom in dušo. Če globljega dela križa ne apliciramo na naše adamsko življenje in s Svetim Duhom ne dosežemo resnične življenjske združitve z vstalim Gospodom, lahko nehote razvijemo moč duše.

Morda bo koristno, če ponovno citiramo gospo Penn-Lewis.

Danes je bojno polje med »močjo duše« in »močjo duha«. Kristusovo telo z energijo Svetega Duha v sebi napreduje proti nebu. Ozračje sveta se zgoščuje s psihičnimi tokovi, za katerimi se zbirajo sovražniki v zraku. Edina varnost za Božjega otroka je izkustveno spoznanje življenja v edinosti s Kristusom, v katerem prebiva s Kristusom v Bogu nad strupenim zrakom, v katerem knez zračnih sil opravlja svoje delo. Kristusova kri za očiščenje. Kristusov križ za identifikacijo v smrti. Nenehno razglašana moč vzdignjenega, vstalega Gospoda po Svetem Duhu, ki se jo oprinemo in jo nenehno razglašamo in izvajamo, bo edina ude [Kristusovega] Telesa pripeljala do zmage, da se pridružijo vzdignjeni in vstali Glavi [Kristusu].¹⁴

14 Penn-Lewis, op. cit., str. 70.

Moje upanje za danes je, da vam bo lahko pomagano spoznati vir in delovanje skrite moči duše. Naj nam Bog vtisne dejstvo, da kjer je moč duše, tam je tudi zli duh. Ne smemo uporabljati moči, ki izhaja iz nas, temveč moramo uporabljati moč, ki izhaja iz Svetega Duha. Naj se še posebej odpovemo skriti môči duše, da ne bi padli v Satanove roke. Moč duše je namreč zaradi Adamovega greha že padla pod Satanovo oblast in postala njegovo delovno orodje. Zato moramo biti zelo previdni pred Satanovo prevaro.

2. poglavje

Krščanska in psihična sila

Videli smo že, da je bil Adam, ko ga je ustvaril Bog, obdarjen z nenavadnimi in osupljivimi sposobnostmi. Te na videz čudežne sposobnosti so padle skupaj z Adamom. Ljudje, ki so nevedni, običajno mislijo, da je Adam s padcem izgubil vse svoje čudovite moči. Toda dokazi, ki jih je pridobila sodobna parapsihologija, kažejo, da Adam ni izgubil svoje prvotne moči, le da jo je imel skrito v svoji duši. V zadnjih pet ali šest tisoč letih je bilo med neverniki kar nekaj takih, ki so lahko dokazali to moč duše. V zadnjih sto letih je vse več ljudi sposobnih pokazati to skrito moč duše. Adamova prvotna sposobnost se ni izgubila, le skrita je v njegovem mesu. V tem delu sporočila bom spregovoril o odnosu med to skrito duševno močjo in kristjanom. Če ne poznamo njene nevarnosti, ne bomo vedeli, kako se pred njo obvarovati. Vabim vas, da upoštevate predvsem naslednja štiri dejstva.

Štiri dejstva

(1) V Adamu je skoraj neomejena moč, skoraj čudežna sposobnost. To imenujemo moč duše. Sodobni raziskovalci duše so dokazali obstoj takšne sposobnosti v človeku. Od Mesmerjevega odkritja leta 1778 so se pokazale vse vrste skrite moči – bodisi izražene psihično bodisi religiozno. To so le sprostivne človekove duševne moči. Ne smemo pozabiti, da so bile

te moči duše v človeku že pred njegovim padcem, vendar so v njem pozneje postale skrite.

(2) Satan želi nadzorovati človekovo skrito moč duše. Dobro se zaveda, da je v človekovi duši ta moč, ki je sposobna početi veliko stvari. Zato jo želi namesto pod Božji nadzor spraviti pod svoj nadzor. Satan jo želi uporabiti za svoje namene. Namen njegove skušnjave Adama in Eve v vrtu je bil pridobiti nadzor nad njuno močjo duše.

Pogosto sem govoril o duhovnih pomenih drevesa spoznanja dobrega in zla ter drevesa življenja. Pomen drevesa spoznanja dobrega in zla je neodvisnost, samostojno delovanje. Drevo življenja pa pomeni odvisnost ali zanašanje na Boga. Pomen tega drevesa nam nadalje pove, da je Adamovo prvotno življenje le človeško življenje in da mora biti zato odvisen od Boga in sprejeti Božje življenje, da bi lahko živel. Drevo spoznanja dobrega in zla pa razkriva, da človeku ni treba biti odvisen od Boga, ampak lahko dela in živi ter rodi sadove povsem sam. Zakaj izpostavljam te zadeve? Preprosto zato, da vam pokažem vzrok Adamovega in Evinega padca. Če lahko sprostimo Adamovo prikrito moč, lahko tudi mi delamo čudežne stvari. Toda ali nam je to dovoljeno?

Satan je vedel, da je v človeku takšna moč, ki dela čudežne stvari, zato ga je zapeljal, da bi razglasil svojo neodvisnost od Boga. Padec v rajskem vrtu ni bil nič drugega kot človekovo samostojno dejanje, s katerim se je ločil od Boga. Ko spoznamo zgodbo o padcu v vrtu, lahko dojamemo, kakšen je bil Satanov namen. Njegov cilj je bil pridobiti človekovo dušo. In ko je človek

padel, so vse njegove prvotne sposobnosti in čudežna moč padle v Satanovo roko.

(3) Danes želi Satan sprostiti in pokazati skrito moč duše. Takoj ko je človek padel, je Bog njegove duševne moči zaprl v njegovo meso. Njegove številne moči so postale omejene in skrite v mesu kot skrita sila – prisotna, vendar neaktivna. Po padcu je vse, kar pripada duši, prišlo pod nadzor in suženjstvo tega, kar pripada mesu. Vse psihološke sile so tako pod nadzorom fizioloških sil. Satanov cilj je osvoboditi moč človekove duše z razgradnjo zunanje lupine njegovega mesa, da bi se duša osvobodila mesenih vezi in s tem pokazala svojo skrito moč. To je tisto, kar v Razodetju 18,13 pomeni, da se iz človeških duš dela trgovsko blago. Človekova duša je namreč postala eden od številnih predmetov sovražnikovega blaga. Sovražnik si še posebej želi, da bi kot svoje blago imel človekove duševne (psihološke) sposobnosti.

Ob koncu dobe, še posebej v sedanjem trenutku, želi Satan uresničiti to, kar si je na začetku prizadeval doseči v rajskem vrtu. Čeprav je v vrtu začel z delom obvladovanja človekove duše, mu to ni v celoti uspelo. Po padcu je namreč celotno človekovo bitje, vključno z močjo njegove duše, postalo podvrženo mesu. Z drugimi besedami, človekove psihične sile so prišle pod oblast njegovih fizioloških sil. Sovražniku ni uspelo izkoristiti človekove duševne moči, zato je bil njegov načrt onemogočen.

V teh tisočletjih se je Satan trudil vplivati na ljudi, da bi izrazili svojo skrito moč. Tu in tam je našel osebe, iz katerih mu je uspelo izvabiti moč duše. Ti so postali religiozni voditelji vseh časov, ki so izvajali čudežne stvari. Toda v zadnjih sto letih, odkar je Mesmer odkril parapsihologijo, so sledila številna nova odkritja psihičnih pojavov. Vsi ti so posledica enega samega razloga: sovražnik skuša dokončati svoje poprej začeto neuspešno delo. Sprostiti namerava vse prikrite moči ljudi. To je njegov poseben namen, ki ga goji že tisočletja. Zato poleg blaga, kot so zlato, srebro, dragi kamni, biseri ter živina in konji, trguje tudi z dušami ljudi. Pravzaprav je za pridobitev tega posebnega blaga vložil vse svoje moči.

(4) Kako Satan izkorišča te skrite moči? Kakšne so različne prednosti zanj?

(a) Lahko bo izpolnil svojo prvotno obljubo, ki jo je dal človeku, da »bosta kakor Bog«. V svoji sposobnosti, da delajo toliko čudežnih stvari, se bodo ljudje imeli za bogove in ne bodo častili Boga, ampak sebe.

(b) Potvoril bo Božje čudeže. Želi, da bi ljudje verjeli, da so vsi čudeži v Svetem pismu le psihološkega izvora, s čimer bi zmanjšal njihovo vrednost. Želi, da bi ljudje mislili, da so sposobni storiti vse, kar je storil Gospod Jezus.

(c) Zmotil bo delovanje Svetega Duha. Sveti Duh deluje v človeku prek človeškega duha, toda sedaj Satan v

človekovi duši kuje številne pojave, ki so podobni delovanju Svetega Duha, zaradi česar človek doživlja lažno kesanje, lažno odrešenje, lažno regeneracijo, lažno oživitev, lažno veselje in druge ponaredke izkušenj Svetega Duha.

(d) Človeka bo uporabil kot svoje orodje za zadnji odpor zoper Božji načrt v tej poslednji dobi. Sveti Duh je Božja moč, ki dela čudeže, toda človekova duša je Satanova moč, ki dela čudežne stvari. Zadnja tri leta in pol (med veliko stisko) bo čas velikih čudežev, ki jih bo pod Satanovim vodstvom izvajala človekova duša.

Če povzamemo, vidimo, da (1) so vse te čudežne moči že v Adamu, (2) Satanov cilj je nadzorovati te moči, (3) v zadnjem času je Satan še posebej zavzet za izkazovanje teh moči in bo še naprej zavzet in (4) to je njegov poskus, da dokonča svojo prejšnjo neuspešno nalogo.

Razlika v delovanju Boga in Satana

Kako naj se zaščitimo pred prevaro? Razlikovati moramo, kaj je Božje delovanje in kaj je delovanje sovražnika, katero delo je storjeno po Svetem Duhu in katero delo je storjeno po hudobnemu duhu. Vsa dela Svetega duha so storjena prek človekovega duha, toda vsa sovražnikova dela so storjena prek človekove duše. Sveti Duh spodbuja človeškega duha, medtem ko sovražnikov duh spodbuja človeško dušo. To je osnovna točka razlike med Božjim

delovanjem in delovanjem sovražnika. Božje delovanje sproži Sveti Duh, sovražnikovo delovanje pa se začne v človekovi duši.

Zaradi padca je naš človeški duh mrtev, zato ne more komunicirati z Bogom. V tistem času, ko verjamemo v Gospoda Jezusa, smo ponovno rojeni. Kaj pomeni biti odrešen ali ponovno rojen? To ni le stvar terminologije, temveč se je v nas zgodila resnična organska sprememba. Ko zaupamo v Gospoda Jezusa, Bog v našega duha vnese svoje življenje in ga oživi. Tako kot je človeški duh stvaren, je stvaren tudi ta novi duh, ki ga Bog vnese v nas.

Janez nam pove, kaj je novo rojstvo.

»Kar je rojeno iz Duha, je duh.« Janez 3,6

Tudi Ezekiel nas o tem obvešča:

»novega duha bom [govori Bog] položil znotraj vas«
Ezek 36,26

Pri obnovi torej dobimo novega duha. Ob neki priložnosti je Gospod Jezus rekel:

Besede, ki vam jih govorim, te so duh in te so življenje. Jn 6,63

Vse naše življenje in delo morata biti torej v okvirih duha. Ko nas Bog uporablja, običajno deluje v našem duhu in po njem.

Bodite napolnjeni z Duhom Ef 5,18

Nakazuje, da mora biti ta naš novi duh napolnjen s Svetim Duhom. Z drugimi besedami, Bog napolni našega duha s svojim Svetim Duhom.

Sveti Duh deluje v našem duhu, toda zli duh operira v naši duši. Satan lahko operira le v duši in z močjo duše. Satan ne more začeti svojega delovanja v človekovem duhu; njegovo delovanje je omejeno na dušo. Kar je počel zadnjih pet ali šest tisoč let, počne zdaj in bo počel tudi v prihodnosti. Zakaj se zdi, da je Satan enako vsemogočen, vseprisoten in vseveden kot Bog? Iz nobenega drugega razloga kot iz tistega, kar lahko stori z močjo človekove duše. Lahko rečemo, da je Sveti Duh Božja moč, človekova duša pa se dozdeva, da je moč Satana.

Kako žalostno je, da mnogi ljudje ne vedo dejstva, da so številne asketske¹⁵ prakse, dihanja, zapletene meditacije budizma in taoizma, hipnotizem zahodne Evrope in številne čudežne stvari, ki se pokažejo pri psihičnih raziskavah, torej le manifestacije skrivne moči človekove duše. Ne zavedajo se, kako mogočna je moč duše.

Bratje in sestre, tega ne smemo obravnavati kot manjšo težavo in tega ne smemo zavriniti kot raziskavo za znanstvenike. V resnici ima na nas globoke učinke.

15 askét: kdor se načelno strogo odreka užitkom, ugodnostim; različne oblike vzdržnosti, op. prev.

Dve plati moči duše

Po Svetem pismu se zdi, da skrita moč duše vključuje dve vrsti. To se ujema z razvrstitvijo, ki jo vidimo s psihološkega vidika. Priznamo, da teh dveh vrst ne moremo natančno razdeliti; vse, kar lahko rečemo, je, da se zdi, da obstajata dve različni vrsti skrite moči duše: ena se zdi običajna, druga pa čudežna; ena se zdi naravna, druga pa nadnaravna; ena se zdi človeško razumljiva, druga pa se zdi onkraj človeškega razumevanja.

Izraz »um« v psihologiji ima širši pomen kot v Svetem pismu. Psihologi z izrazom »um« ali »srce« razumejo dva dela: zavest in podzavest. Podzavestna stran je tista, ki jo imenujemo čudežni del moči duše. Čeprav psihologi razlikujejo med zavestjo in podzavestjo, ju težko ločijo. Le bolj običajne psihične manifestacije uvrščajo v prvo vrsto – v zavest, medtem ko izredne ali čudežne manifestacije uvrščajo v drugo kategorijo – v podzavest. Običajno v področje duše uvrščamo le običajne manifestacije, ne da bi vedeli, da tudi nenavadne in čudežne manifestacije pripadajo duši, čeprav so manifestacije te vrste bolj na področju podzavesti. Zaradi različnih stopenj skrite moči v posameznih dušah nekateri ljudje kažejo pojave, ki bolj spadajo v prvo vrsto, drugi pa bolj v drugo vrsto.

Vsi, ki služijo Gospodu, bi morali biti na to še posebej pozorni, sicer jih bodo čudežne moči, ko bodo skušali pomagati ljudem, prevzele. Naj ponovim razliko med dušo in duhom: Adamova padla duša pripada staremu stvarstvu, prenovljeni duh pa je novo stvarstvo. Bog deluje s človekovim duhom, saj je to njegovo

prenovljeno življenje, njegova nova stvaritev. Po drugi strani pa Satan gradi s človekovo dušo – to je padlo dušo v Adamu. Uporablja lahko le staro stvaritev, saj obnovljeno življenje v novi stvaritvi ne greši.

Kaj Satan počne v Cerkvi danes?

Kako Satan operira skozi človekovo dušo in deluje z njenimi skrivnimi duševnimi (psihičnimi) močmi? Navedli smo že veliko primerov iz budizma, taoizma, krščanstva, parapsihologije itd. Zdaj pa ponazorimo z nekaj primeri, ki kažejo, kako Satan uporabi človekovo dušo v duhovnih stvareh. To bo kristjanu pomagalo razločevati, kaj je od Boga in kaj od sovražnika, in tudi vedeti, kako Bog uporablja človekovega duha, medtem ko Satan uporablja človekovo dušo.

Molitev

Molitve v Svetem pismu so inteligentne in niso neumne. Ko nas Gospod Jezus uči moliti, so njegove prve besede: »Oče naš, ki si v nebesih«. Uči nas moliti k našemu Očetu v nebesih, vendar kristjani pogosto molimo k bogu v svoji sobi. Naša molitev bi morala biti ponujena nebeskemu Očetu, da bi nas On slišal. Bog želi, da svoje molitve z vero pošiljamo v nebesa, ne glede na to, ali so naši občutki dobri ali slabi, ali celo, če občutkov ni. Če molite k bogu v svoji sobi in pričakujete, da vas bo slišal, se bojim, da boste od boga v svoji sobi prejeli veliko nenavadnih občutkov ter

čudežnih izkušenj in videnj. Te vam daje Satan in vse, kar prejmete od Satana, pripada bodisi zavesti bodisi podzavesti.

Ta ali oni ne bi smel moliti k bogu v svoji sobi. Morda lahko namesto tega svoje molitve usmeri k osebi, za katero moli. Tudi to je zelo nevarno. Recimo, da imate prijatelja, ki je od vas oddaljen več kot dva tisoč kilometrov. Molite zanj in prosite Boga, da ga oživi v Besedi ali reši. Namesto da bi svojo molitev usmerili k Bogu, se osredotočite na svojo misel, svoje pričakovanje in željo ter jih kot silo pošljete k prijatelju. Vaša molitev je kot lok, ki vašo misel, željo in hotenje kot puščice izstreli proti vašemu prijatelju. Ta sila ga bo tako pritiskala, da bo naredil točno to, za kar ste ga prosili. Morda se vam bo zdelo, da je vaša molitev uslišana. Toda naj vam povem, da Bog ni tisti, ki odgovarja na vašo molitev, saj niste molili k njemu. To je le odgovor na molitev, ki ste jo usmerili proti svojemu prijatelju.

Ta ali oni trdi, da je njegova molitev uslišana, ker, pravi: »Nakopičil sem molitve na svojega prijatelja«. Res je, saj ste molili k njemu in ne k Bogu. Vaša molitev je odgovorjena, vendar ne s strani Boga. Čeprav ne poznate hipnoze, ste s tem, kar ste skrivaj storili, izpolnili zakon hipnoze. Za izvedbo tega dejanja ste sprostili svojo duševno (psihično) moč.

Zakaj je tako? Ker niste molili k Bogu v nebesih; namesto tega so vaše molitve usmerjene proti osebi, za katero molite, nakopičene na to osebo in položene kot zaseda okoli te osebe, za katero molite. Na videz molite, v resnici pa to osebo zatirate z močjo svoje duše. Če pri molitvi za določeno osebo uporabite

svojo duševno moč – recimo molitev, da bi bila vsaj disciplinirana, če že ne kaznovana – se bo molitev vaše duševne moči izstrelila na to osebo in temu primerno bo le-ta zbolela. To je fiksno načelo duše. Je tako zanesljivo kot dejstvo, da se bo človek opeknel, če potisne prst v ogenj.

Zato ne smemo moliti molitve, ki prosi, da bi bila oseba kaznovana, če ne stori tistega, kar se od nje pričakuje. Takšna molitev bo povzročila, da bo oseba trpela, in tako bo tisti, ki je molil takšno molitev, postal pobudnik njegove nesreče. Če molimo, moramo moliti k Bogu in ne k človeku. Sam sem izkusil slabe učinke takšne molitve. Pred nekaj leti sem bil več kot leto dni bolan. Vzrok za to so bile molitve petih ali šestih oseb, ki so se zgrinjale nadme. Bolj ko so molili, šibkejši sem postajal. Nazadnje sem odkril vzrok. Začel sem se upirati takšnim molitvam in prosil Boga, naj me loči od tega, za kar so molili. In tako sem ozdravel. V zvezi s tem naj navedem citat iz pisma, ki ga je napisal vernik:

Pravkar sem doživel strašen napad sovražnika. Krvavitev, prizadetost srca, zadihanost in izčrpanost. Celotno moje telo je v stanju kolapsa. Med molitvijo me je nenadoma prešinilo, da moram moliti proti vsej duševni (psihični) moči, ki jo nad mano izvaja duševna (psihična) »molitev«. Z vero v moč Kristusove krvi sem se od nje distanciral in rezultat je bil izjemen. V trenutku je moje dihanje postalo normalno, krvavitev se je ustavila, izčrpanost je izginila, vse bolečine so izginile in v moje telo se je vrnilo življenje. Od takrat sem bil vedno bolj svež in poln energije. Bog mi je v potrditev te osvoboditve dal vedeti,

*da je bilo moje stanje posledica tega, da je skupina prevaranih duš, ki mi nasprotujejo, »molila« zame! Bog me je uporabil za osvoboditev dveh od njih, ostali pa so v strašni jami ...*¹⁶

Moč za služenje

Če je nekdo, ki je izkušen v Gospodu, prisoten na srečanju prebujenja, lahko pove, ali govornik uporablja duševno ali duhovno moč. Nekoč mi je prijatelj povedal, kako mogočen je bil neki pridigar. Ker tega pridigarja še nikoli nisem srečal, sem rekel, da si ne upam soditi. Vendar sem v zvezek napisal nekaj besed in ga dal prijatelju. Napisal sem: »Poln moči, toda kakšne moči?« Ta prijatelj ni bil tako napreden v Gospodu kot njegova žena. Ni razumel, kaj sem napisal. Zato se je obrnil in vprašal svojo ženo. Ko je prebrala sporočilo, je smeje priznala: »To je res resnična težava. S kakšno močjo je napolnjen ta pridigar?« Nekoč je neki brat med nami opazil, da o tem, ali ima nekdo moč ali ne, ne moremo soditi po tem, kako močno zna udarjati po prižnici. Na srečanju moramo razbrati, ali je človekova moč duševna (psihična) ali duhovna.

To moč lahko ocenjujemo iz dveh smeri: od pridigarja samega in od poslušalcev. Če se pridigar zanaša na svoje pretekle izkušnje – ko so se ljudje pokesali zaradi sporočila, ki ga je podal – in se odloči, da bo sporočilo podal drugič, v pričakovanju, da bo dosegel enak rezultat kot prvič, nedvomno deluje s svojo duševno močjo.

16 Gospa Jessie Penn-Lewis, *Duša in duh*. Poole, Dorset, Anglija, Overcomer Literature Trust, 1968?, str. 58. V Združenih državah je na voljo tudi pri Christian Literature Crusade, Fort Washington, Pa.

Ali če poskuša ljudi spodbuditi s pripovedovanjem številnih zgodb o kesanju, bo spet uporabil svojo duševno moč.

Po drugi strani pa, če je odnos pridigarja podoben odnosu Evana Robertsa, Božje posode v valižanskem prebujenju leta 1904-1905, bo moč njegove duše zanikana. Ta Gospodov služabnik je namreč prosil Boga, naj ga upogne, naj zveže njegovo duševno moč, naj ga obrzda in blokira vse, kar prihaja iz njega. Tisti, ki služi, bi moral poznati razliko med tema dvema silama. Sposoben bi moral biti razločevati, kaj počne njegova duševna moč in kaj Božja moč.

Delovanje Svetega Duha je trojno: (1) prenovi nas, (2) prebiva v nas, da lahko rodimo sadove Duha, in (3) pride na nas, da imamo moč pričevati. Kadarkoli Sveto pismo govori o môči Svetega Duha, vedno opozarja na delo ali pričevanje. To se nanaša na to, da Sveti Duh prihaja na nas, in ne na njegovo delovanje v nas. Jasno je, da je moč Svetega Duha namenjena delu, njegovo prebivanje v nas, pa da obrodimo sad. O môči Svetega Duha se v izvirnem besedilu Svetega pisma vedno govori kot o sestopu ali prihodu na nas, medtem ko se o vidiku Svetega Duha, ki prinaša sadove, govori kot o bivanju v nas.

Zakaj se o moči Svetega Duha, ki nam daje zmožnost, govori kot, da je na nas? Ker je sposobnost, ki vam jo daje Sveti Duh, zunaj vas. O tem ne morete biti prepričani. Če vas torej na srečanju ljudje vprašajo, ali ste prepričani o današnjem srečanju – prepričani, da bodo ljudje odrešeni – morate priznati, da nimate nikakršnega zagotovila. Kajti ta moč je zunaj vas. Moč Svetega

Duha je zunaj vašega nadzora. Toda če je to moč duše, ste o njej prepričani. Veste, da lahko vaše sporočilo povzroči, da ljudje jočejo in se spreobrnejo. To, kar imenujemo dinamična moč, je zgolj moč duše.

Nekoč sem se počutil nemočno. Čeprav so mi drugi govorili, da sem zadovoljiv, sem se počutil precej šibkega. Zato sem šel k starejši izkušeni sestri Margaret E. Barber. Rekel sem ji: »Vaša moč je velika, zakaj jaz nimam moči?« Dobro sva se poznala in pogosto mi je pomagala pri duhovnih zadevah. Resno me je pogledala in me vprašala: »Kakšno moč hočeš – tisto, kar lahko čutiš, ali tisto, česar ne moreš čutiti?« Takoj ko sem slišal, sem razumel. Zato sem odgovoril: »Hočem tisto, česar ne morem čutiti.« Zato je rekla: »Zapomni si, da ljudem ni treba čutiti moči, ki prihaja od Svetega Duha. Človekova dolžnost je, da uboga Boga. Moč Svetega Duha namreč ni dana, da bi jo človek čutil.« (Upoštevajte, da je občutenje v duhu nekaj drugega.) Moja dolžnost je, da prosim Boga, naj zveže mojo duševno silo, to je mojo lastno moč. Boga moram popolnoma ubogati, vse drugo prepuščam njemu, da to stori.

Če delamo s silo duše, jo lahko čutimo, tako kot to čutijo hipnotizerji, ki vedo, kakšne rezultate bodo dosegli, če bodo delali določene stvari. Poznajo vse, od prvega do zadnjega koraka. Nevarnost na prižnici je v tem, da mnogi pridigarji ne vedo, da uporabljajo svojo lastno duševno silo. Mislijo, da imajo moč; vendar za pridobivanje ljudi uporabljajo le duševno (psihološko) moč.

Nekateri menijo, da so pridigarji postali strokovnjaki za uporabo psihologije pri manipuliranju z ljudmi. Vendar takšno manipulacijo odločno zavračam; kajti čeprav znamo pritegniti ljudi z duševnimi sredstvi, bi se morali namenoma izogibati uporabi kakršne koli duševne sile.

Nekoč sem delal v Šantungu. Tam je neki profesor rekel svojemu kolegu, »da ti pridigarji delajo s čustvi«. Zgodilo se je, da sem tisto popoldne, ko sem pridigal vernikom, povedal, kako nezanesljiva in nekoristna so čustva. Kolega profesor, ki mu je prvi profesor rekel, da pridigarji uporabljajo čustva, je bil prav tako prisoten na srečanju. Ko je slišal mojo besedo, je dejal, da je škoda, da je bil prvi profesor, ki mu je govoril, odsoten.

Ne pozabimo, da so vsa dela, ki jih opravijo čustva, vprašljiva in minljiva. Pri delu, ki se opravlja v moči Svetega Duha, človeku ni treba uporabiti lastnih moči niti njemu samemu ni treba ničesar storiti. Če se delo opravlja z močjo duše, mora človek vložiti veliko energije in uporabiti številne metode, kot so jok, kričanje, skakanje, nenehno petje refrenov ali pripovedovanje številnih ganljivih zgodb (ne pravim, da se hvalnice in zgodbe ne smejo uporabljati, le vse mora potekati v ustreznih mejah). Uporaba teh metod namreč ne služi ničemu drugemu kot temu, da se poskuša spodbuditi občinstvo.

Vsi vemo, da imajo nekateri posamezniki magnetno privlačnost. Čeprav morda niso pravičnejši ali zgovornejši od drugih, lahko vseeno k sebi pritegnejo ljudi. Pogosto so mi ljudje rekli: »Ti imaš

velik vpliv na tega in tega, zakaj ga ne pritegneš v Božje kraljestvo?» Odgovorim jim: »To je nekoristno.« Kajti to bo zgolj naravno, nikakor pa ne duhovno. Mnogi zmotno menijo, da je krščanstvo neke vrste duševni (psihični) pojav, kot da bi pripadalo območju psihologije. Resnično jih ne moremo kriviti, saj smo se najprej zmotili mi, verniki. Če Božja moč ne pritegne vaših staršev ali vaših otrok, vaša naravna privlačnost – naj bo še tako velika – nima nobene koristi. Tudi če bi jih lahko pritegnili s svojo dinamično močjo, kaj, če sploh kaj, bi s tem v resnici pridobili?

Mir in veselje

Kaj je v krščanstvu najvišji dosežek? Popolna združitev z Bogom in popolna izguba samega sebe. V sodobni psihologiji obstaja tudi tako imenovana združitev človeka z nevidnim »umom«, zaradi katere človek izgubi svojo identiteto. Zdi se, da je to podobno krščanstvu, čeprav sta si v resnici daleč narazen. Priljubljeni dr. Frank Buchman (gibanje Oxford Group) je zagovarjal tovrstno psihologijo. Eden od njegovih naukov se je nanašal na meditacijo. Menil je, da je meditacija vse, kar je potrebno za komunikacijo med človekom in Bogom. Od ljudi ni zahteval, naj zgodaj zjutraj berejo Sveto pismo, temveč le, naj meditirajo in nato molijo. Prva misel, ki pride po molitvi, je razglašal, je misel, ki vam jo je dal Bog. Zato morate dan preživeti v skladu s to mislijo. Kdo bi kdaj pomislil, da je to le še ena vrsta tihega sedenja ali abstraktne meditacije? Kakšen je učinek takšne meditacije? Povedali vam bodo, da naj bi vas naredila najbolj mirne in vesele. Če za eno uro tiho usmerite svojo misel na katero

koli stvar, naj bi tudi vi dobili to, čemur oni pravijo mir in veselje. Tudi če abstraktno meditirate eno uro brez kakršnekoli misli, boste še vedno pridobili ta, tako imenovan mir in veselje.

Meditacije mnogih ljudi so preprosto neke vrste duševno (psihično) delovanje. Toda s krščansko vero ni tako. Ni nam treba meditirati o Bogu, saj že imamo Božje življenje. Spoznamo ga lahko v svoji intuiciji, ne glede na to, kakšno je naše čustvo. V sebi imamo intuitivno vodstvo za spoznanje Boga. Poleg tega imamo Božjo besedo. Kar koli pravi njegova beseda, verjamemo. Če imamo vero, se nam ni treba ozirati na občutke. To so razlike med krščansko vero in psihologijo.

Čudeži

Oglejmo si čudeže. Osebnost do njih nisem sovražno nastrojen. Na lastne oči sem videl primere takojšnjega božanskega ozdravljenja. Nekateri ljudje trdijo, da lahko ozdravijo bolezni. Mi ne nasprotujemo ozdravljenju, temveč le napačnim načinom zdravljenja. Nekateri me sprašujejo, ali nasprotujem govorjenju v jezikih. Zagotovo ne, čeprav dvomim o jezikih, ki so pridobljeni z napačnimi sredstvi. Kar zadeva videnja in sanje, sem tudi jaz videl veliko svetlobo. Priznavamo, da so v Svetem pismu takšne stvari. Vendar pa nasprotujem videnjem in sanjam, ki so pridobljeni z nezakonitimi sredstvi.

Sveto pismo govori o polaganju rok in maziljenju z oljem. Nekateri pa pri polaganju rok na glavo drugega s pritiskom

masirajo glavo ali vrat in še naprej sprašujejo, kako se ta oseba počuti. Seveda se bo ob masiranju njegov vrat ogrel. To je tako nizkoten trik, da celo hipnotizerji zavračajo njegovo uporabo. Vemo, da je na zadnji strani naših možganov velik živec, ki sega v vretenca. Tisti, ki masira, se morda ne zaveda, da gre za neke vrste hipnozo. Tisti, ki ga masira, lahko začuti tok toplote, ki se pretaka skozi vretenca, in je lahko celo ozdravljen. Vendar je to le manifestacija skrite psihične moči človeka. Kljub temu, da ozdravi, tega ne morem prepoznati kot božansko ozdravitev.

Krst v Svetem Duhu

Spregovorimo o krstu v Svetem Duhu. Ko sem bil tokrat v Šantungu, sem tudi jaz ljudem rekel, naj ga iščejo. Kljub temu ne odobravam zapiranja številnih ljudi v majhno sobo za večdnevni post, molitev in zborovsko petje. Če ljudje kaj takega storijo, ne bo trajalo dolgo, da bodo njihovi možgani omamljeni, volja pasivna, ustnice pa bodo izgovarjale čudne in neskladne zvoke ali jezike. Na ta način se bo sprostila njihova skrita moč.

Na srečanju, na katerem iščejo krst s Svetim Duhom, bodo ljudje tisočkrat vzklikali aleluja. Sčasoma bodo njihovi možgani postali otopeli, njihov um bo ohromljen in začeli bodo videti videnja. Kako lahko to štejete za krst z Duhom? To je le krst duše. To, kar prejmejo, ni moč Svetega Duha; namesto tega je to moč duše, manifestacija skrite moči duše. Izvira iz človeške vaje in ne iz Božjega obdarovanja. To ni pravi način iskanja krsta v Svetem Duhu. Kljub temu ljudje še vedno usposabljaajo druge na ta način,

na način, ki se ga ne naučijo po Božjem navodilu, temveč na podlagi lastnih preteklih izkušenj.

Nekateri se bodo po branju tega vprašali: »Ali je glede na to, kar pravite, res, da resničnih čudežev ni?« Seveda obstajajo. Bogu se zahvaljujemo za vse čudeže, ki prihajajo od njega. Kljub temu moramo razločevati, da če čudež ne prihaja od Boga, ga stori skrita duševna (psihična) moč človeka. Ko sem bil v Šantungu, sem slišal za žensko, ki je bila dolga leta ohromljena in je popolnoma ozdravela. Če je bila njena ozdravitev res od Boga, bi se mu zahvalil zanjo.

Spoznavanje duševne (psihične) sile

Gospa Mary Baker Eddy, ustanoviteljica Kristusove znanstvene cerkve, je zanikala obstoj smrti, bolezni in bolečine in vendar je umrla.

Vendar jo je Kristusova znanstvena cerkev preživela in se uspešno razvijala naprej. Še vedno se strinjajo s prepričanjem, da če bolnik verjame, da ni bolan, ne bo čutil bolečin; če umirajoči verjame, da ne bo umrl, ne bo umrl. Posledica tega je, da je veliko ljudi ozdravljenih. Njihovi razširjevalci skušajo zgolj okrepiti človekovo duševno (psihično) moč za lajšanje telesnih bolezni. S sprostitev človekove skrite duševne moči se premaga telesna šibkost.

Zaradi razvoja skrite moči duše se danes čudeži povečujejo. Med temi čudeži je veliko nadnaravnih in čudežnih. Vendar so vsi ti čudeži le manifestacije skrite moči duše. Čeprav nisem prerok, sem prebral knjige o prerokbah. Izvedel sem, da se bo skrita moč duše v prihodnosti še bolj manifestirala. V zadnjih dneh bo namreč sovražnik izkoristil človekovo duševno moč, da bi izpolnil svoje delo. Če mu bo uspelo prevzeti to moč, bo lahko delal velike čudeže.

Obstajata dve skupini ljudi, ki se zavzemajo za dve skrajnosti. Ena skupina vztraja, da ni čudežev. Ko slišijo o čudežih, kot je božansko ozdravljenje, nočejo poslušati. Druga skupina tako zelo poudarja čudeže, da jim je vseeno, iz katerega vira ti čudeži prihajajo – od Boga ali od sovražnika. Danes moramo paziti, da se ne nagnemo k nobeni od teh skrajnosti. Vsakič, ko vidimo ali slišimo o storjenem čudežu, se moramo vprašati: Ali je to Božje ali sovražnikovo delo? Ali je to storil Sveti Božji Duh ali zakon človeške psihologije?

Danes bi morali uporabljati svoje sposobnosti, kot so um, volja in čustva, da bi delali stvari, vendar ne bi smeli izražati skrite moči, ki je v naši duši. Um, čustva in volja so človekovi duševni organi, za katere ne more, da jih ne bi uporabljal. Če jih namreč človek ne uporablja, bo njihovo uporabo prevzel zli duh. Če pa človek želi uporabiti *skrito moč* za temi sposobnostmi, mu bo zlobni duh začel dajati najrazličnejše ponarejene čudeže. Vsa dela, ki jih opravi duša in njen psihični zakon, so ponaredki. Samo tisto, kar je storjeno z močjo Svetega Duha, je resnično. Sveti Duh

ima svoj zakon delovanja. V Pismu Rimljanom 8,2 je namreč zapisano: »postava Duha življenja«. Hvala Bogu, Sveti Duh je resničen in zakon Svetega Duha je dejanski. Čudeži, ki se dogajajo po zakonu Svetega Duha, prihajajo od Boga.

Muslimani izredno težko verjamejo v Gospoda Jezusa. Zato jih je razmeroma malo, ki postanejo kristjani. Kako muslimani molijo? Vsak dan trikrat molijo v svojih mošejah. Pravijo, da če je treba kaj storiti, naj molijo v soglasju z več deset tisoč ljudmi. »Oglejte si množico mohamedancev pri molitvi v veliki džumna mošiji v Delhiju,« piše gospa Penn-Lewis, »kjer se v mošiji zbere sto tisoč Mohamedovih privrženecv, še večja množica pa moli zunaj.« Za kaj so molili? V en glas so vzklikali, da želijo Turčijo oživiti in osvoboditi izpod nadvlade bele rase. Njihova duševna (psihična) moč je dosegla zmago. »Dovolj je,« nadaljuje gospa Penn-Lewis, »da opozorimo na revizijo Sevreške mirovne pogodbe, po kateri je bilo treba Turčiji povrniti vse, kar je izgubila. Večjega zmagoslavja enega vzhodnega naroda nad vsemi zahodnimi narodi skupaj si ni mogoče predstavljati. Razlaga, ki je bila dana in v katero verjamejo milijoni v Indiji, je izražena z besedo »moč duše«.«¹⁷ Na žalost na molitve mnogih kristjanov Bog ne odgovori, ampak jih dosežejo s projekcijo skrivne moči svoje duše. Svoje cilje dosega na zelo podoben način kot muslimani.

17 Gospa Jessie Penn-Lewis, *Duh in duša*. Poole, Dorset, Anglija, Overcomer Literature Trust, 1968?, str. 56. V Združenih državah je na voljo tudi pri Christian Literature Crusade, Fort Washington, Pa.

Oglejte si, kakšne moči ima hinduizem. Nekateri hindujci lahko hodijo po ognju, ne da bi se opekli. In to ni izmišljotina. Hodijo po ognju, in to ne le nekaj korakov, ampak po dolgi poti, pri čemer stopajo po razžarjenem železu, vendar se ne poškodujejo. Nekateri med njimi lahko ležijo na posteljah, na katerih so navzgor zabiti žebli. (Tisti, ki jih imajo za začetnike, seveda česa takega ne prenesejo in bodo čutili bolečino in poškodbo.) Tudi to je stvar razvoja psihične moči. Kako pogubno je za vernike, če delajo čudeže z isto močjo, ki jo uporabljajo hindujci.

Na srečanjih lahko kristjani zelo pogosto začutijo, da nanje pritiska nekakšna moč, ali pa se celo v času molitve in branja Svetega pisma brez razloga počutijo utesnjene. Vse to prihaja od Satana, ki uporablja duševne (psihične) sile, da bi nas utesnil ali napadel. Izkušeni kristjani po vsem svetu se zavedajo, da bodo sovražnikovi napadi ob koncu te dobe še posebej hudi. Ker se zdi, da je celotno ozračje sveta močno nabito s duševnimi (psihičnimi) silami, se moramo skriti pod dragoceno Gospodovo krvjo in se z njo zaščititi.

Med poslušanjem pridige v veliki katedrali lahko skoraj takoj začutiš, ali deluje moč duše – ali je prisotno nekaj, za kar se zdi, da te spodbuja. Čeprav lahko pridigar razglasi, da so se nekateri ljudje pokesali in bili odrešeni, morate razmisliti o posledicah za tiste, ki so bili razglašeni za odrešene. V delo se je namreč vmešala neprimerna moč. Če bi moč prihajala od Boga – ki je moč Božjega Duha – bi se počutili lahkotno in jasno. Toda duševna (psihična) moč, ki jo uporablja sovražnik, se vzdigne s

prisotnostjo velike množice. Naj bomo sposobni prepoznati razliko, da ne bomo tudi mi zavedeni.

Zdaj je napočil čas. Satan z vsemi močmi in na vse načine poskuša v religioznih in mentalnih znanstvenikih ter celo v kristjanih prebuditi skrito moč duše. Takšno je dejstvo, ki je pred nami. Prositi moramo Gospoda, naj nam da svetlobo, da bomo lahko razločevali.

3. poglavje

Duhovna sila proti duševni (psihični) sili

Nadaljevali bomo s to pomembno temo o skriti môči duše. Videli smo, kaj lahko stori duševna (psihična) moč, in slišali, kako razlikovati med stvarmi, ki so od Boga, in tistimi, ki niso od Boga. Ob koncu te dobe se dogajajo številni čudeži, čudesa in nadnaravni podvigi. Ali jih je storil Bog sam ali je to delovanje neke druge vrste moči? Vedeti moramo, kako ločiti duhovno od duševnega. Sedaj bomo še dodatno pojasnili, kako deluje duševna moč; to pomeni, kakšne so njene metode delovanja. Takšno znanje nam bo nadalje pomagalo spoznati, kaj je od Boga in kaj ni od Boga.

Prerokbe v Svetem pismu

Najprej poglejmo v Sveto pismo, da odkrijemo, kakšna so znamenja ob koncu te dobe in pred skorajšnjo Gospodovo vrnitvijo.

Kajti vstali bodo lažni Kristusi in lažni preroki in prikazovali bodo velika znamenja in čudeže; do take mere, da bodo, če bi bilo mogoče, prevarali tudi izvoljene.

Mt 24,24

In zvernik, ki sem ga videl, je bil podoben leopardu in njegova stopala so bila kakor medvedja stopala in njegova usta kakor levja usta. In zmaj mu je dal svojo moč in svoj prestol ter veliko oblast. In videl sem eno izmed njegovih glav, kot bi bila ranjena do smrti in njegova smrtna rana je bila ozdravljena in ves svet se je spraševal o zverniku. In oboževali so zmaja, ki je dal oblast zverniku ... in dana mu je bila oblast, da nadaljuje dvainštirideset mesecev ... In izvajal je vso oblast prvega zvernika pred njim in povzroča zemlji in tistim, ki prebivajo na njej, da obožujejo prvega zvernika, katerega smrtna rana se je pozdravila. In dela velike čudeže, tako da naredi pred očmi ljudi, da pride ogenj z neba na zemljo ...

Raz 13,2-5.12-13

In takrat bo razodet ta Zlobni, ki ga bo Gospod [Jezus] pokončal z dihom svojih ust in uničil s sijajem svojega prihoda. Torej njega, katerega prihod je po Satanovem delovanju z vso močjo in znamenji ter lažnimi čudeži in z vso varljivostjo nepravčnosti v teh, ki umirajo, zato ker niso sprejeli ljubezni do resnice, da bi bili lahko rešeni. 2 Tes 2,8-10

Preden razložimo te odlomke, upoštevajte, da je v 2 Tes 2,9 rečeno, da se dogajajo »lažni čudeži« – čudeži se dejansko dogajajo, vendar z namenom, da bi prevarali ljudi. Ti pojavi niso domišljija, ampak dejstva. Le da je njihov motiv zavažajoč.

Vsi trije odlomki, ki smo jih pravkar prebrali, kažejo na eno stvar: to so stvari, ki se bodo zgodile v veliki stiski. Brez dvoma pa se zdi, da se nekateri od teh dogodkov zgodijo pred časom velike stiske. To je v skladu s precej očitnim pravilom v Svetem pismu – da se pred izpolnitvijo prerokbe navadno že prej zgodi nekaj podobnega, kar je kot znamenje njene končne uresničitve. Zaradi tega se številni preroški učenjaki strinjajo, da se stvari, ki se bodo uresničile med veliko stisko, zdaj dogajajo ena za drugo, čeprav ne tako intenzivno, kot se bo to zgodilo v prihodnjih dneh.

Svetopisemski odlomki, ki smo jih navedli zgoraj, so nam že pokazali značilnosti obdobja velike stiske. V tem času se bodo dogajala velika znamenja in čudeži. Pred Gospodovim prihodom bodo znamenja in čudeži tisto, kar bo antikrista še posebej zanimalo, da jih izvede. Splošno znano je, da se pred prihodom človeka najprej vidi njegova senca, pred njim pa se sliši njegov glas. Podobno sta pred prihodom velike stiske že prisotna senca in glas znamenj in čudežev velike stiske. Ker bodo znamenja in čudeži postali najpogostejši med veliko stisko, se bodo zagotovo povečali tudi v našem sedanjem času.

Osebna pripomba

Preden nadaljujem, bi rad podal pripombo. Osebno nisem nasprotnik čudežev. V Svetem pismu jih je zapisanih veliko in so nadvse dragoceni in izredno pomembni. V preteklosti sem že poudaril, da mora vernik rasti v več pogledih. Naj jih še enkrat ponovim. Prvič, ko je človek odrešen, si mora prizadevati za pravilno poznavanje Svetega pisma. Drugič, želeti si mora napredka v duhovnem življenju, kot so zmaga, svetost, popolna

ljubezen in tako naprej. To je zelo pomembno. Tretjič, biti moramo goreči pri pridobivanju duš. Četrtrič, zaupati bi morali v Boga s tako trdno vero, da bi lahko videli, kako Bog dela čudeže.

Danes je v Cerkvi veliko napak. Veliko vernikov ne zanima nič drugega kot razlaganje Svetega pisma. Njihovo znanje je odlično, vendar ne skrbijo za rast v duhovnem življenju in si zanj ne prizadevajo. Ali pa gredo nekateri še korak dlje in iščejo višje življenje in globlje Božje stvari, vendar zanemarjajo druge tri vidike. Še drugi imajo gorečnost, vendar nimajo znanja. Vsa takšna neenakomerna prizadevanja so nezdrava. Ali ni presenetljivo, da v današnji Cerkvi ne manjka tistih, ki si prizadevajo za dobesedno ali duhovno razlago Svetega pisma, za globlje in bogatejše življenje ali za gorečnost pri pridobivanju duš, malo pa je tistih, ki z živo vero zaupajo Bogu, da bi od njega kaj dobili?

Vsak vernik si mora prizadevati za enakomeren razvoj teh štirih vidikov rasti, da ne bi prišlo do neravnovesja. Zato čudežem ne nasprotujem. Nasprotno, zelo jih cenim. Kljub temu pa pozivam k razločevanju zaradi lažnih čudežev in lažnih znamenj. Zato, ko govorim o teh ponaredkih, niti najmanj ne mislim nasprotovati čudežem kot takim.

Ne pozabite, da vsa Božja dela opravlja Sveti Duh v sodelovanju z našim duhom. Človeška duša jih nikoli ne uresniči. Satan je tisti, ki izkorišča moč človekove duše – to psihično moč, ki je zaradi padca zdaj skrita v človekovem telesu. In zato je neizogibno, da bo v zadnjih dneh obudil antikrista, kateremu bo dana njegova lastna moč in oblast, saj se bo moral opreti na skrito moč človekove duše.

Navedel bom nekaj primerov, ki nam bodo pomagali razumeti, da nekateri pojavi niso demonstracija duhovne moči, temveč so manifestacija skrite moči duše. Ker smo že obravnavali čudežno plat moči duše, se bomo tukaj osredotočili na njeno ne čudežno plat.

Primer 1 – Osebna evangelizacija

Tako kot se od človeka do človeka razlikujejo naša psihološka stanja, se razlikujejo tudi naše duševne moči. Nekateri ljudje imajo močnejši um in lahko včasih berejo misli drugih. Morda kdo misli, da mora za to, da bi našel primerne besede, s katerimi bi se pogovarjal z drugo osebo, poznati misli te osebe. To je naravni način spoznavanja, ki bi moral biti zavržen.

Oprostite mi, ker to ponazarjam na podlagi lastne izkušnje. V stiku z ljudmi lahko že po kratki izmenjavi besed zlahka ugotovim, kaj si mislijo. To vem brez posebnega razloga. Ko sem prvič začel služiti Gospodu, sem mislil, da je takšno naravno zaznavanje misli drugega najbolj koristno pri delu. Toda ko sem bolje razumel, si svoje naravne sposobnosti nisem upal več uporabljati. Vsakič, ko se zdaj pojavi takšna situacija, se takoj uprem z molitvijo.

V pogovoru z ljudmi ni nujno, da veste, o čem razmišljajo v svojih mislih. Poleg tega je to zaman; kajti vse, kar je od duše in kar je storjeno z njeno močjo, se bo končalo v ničnosti. Če je delo opravljeno z duševno (psihično) močjo, ne bo zgradilo življenja drugega človeka, četudi ta trdi, da mu je pomagalo, saj v globini njegovega bitja ni shranjena nobena resnična korist. Ko torej posameznik pride k vam, je najpomembnejše, da prosite Boga, naj

vam pokaže, kako naj mu pomagata. Gospodu povejte, da ker ne veste, o čem ta človek razmišlja, niti niste prepričani o njegovem psihičnem in duhovnem stanju, prihajate k njemu v popolni odvisnosti, da vam bo dal ustrezne besede. Kar potrebujete, je, da se popolnoma predate, da bi prejeli Božjo pomoč.

Primer 2 – Obnovitveno srečanje

Prav neverjetno je, koliko bratov, ki veliko pridigajo, mi omenja vprašanje srečanj. Trdijo, da če pridejo v cerkveno dvorano in ugotovijo, da so luči zatemnjene, udeležba majhna in praznih stolov veliko, se jim zdi, da izgubijo moč, ko vstanejo, da bi pridigali. Če pa luči svetijo močno in je avditorij poln in občinstvo navdušeno, se zdi, da njihova moč raste. Toda kakšna je ta moč?

Naj odkrito povem, da je to le moč vaše lastne duše. Na moč, ki prihaja od Svetega Duha, zunanje okoliščine nikoli ne vplivajo. Kdor želi vedeti, kaj je pridiganje v moči duše, se mora le udeležiti velikega zborovanja, polnega ljudi in opremljenega z najboljšo opremo, ter samo poslušati petje ljudi in opazovati gibanje občinstva. Lahko boste začutili, da je v prenatrpanem prostoru posebna moč. Kakšna moč je to? Ali čutite silo, ki pritiska na vas? To ne more biti moč Svetega Duha. To je duševna moč.

Zakaj velja za duševno moč? Opazujte, kaj ti ljudje počno. Pri petju pojejo v en glas v eno smer, kar povzroči koncentracijo vseh duševnih moči, ki jih ustvari množica. Kako velika je ta moč! Morda boste prišli z mislijo, da jim boste pomagali, toda v

takšnem vzdušju bodo namesto tega oni vplivali na vas. Kako nevarno je to. Veliko Gospodovih služabnikov mi pripoveduje isto zgodbo o tem, kako število prisotnih ali vzdušje na zborovanju in podobno pomaga ali ovira njihovo delo. Vedno jim odgovorim, da jih obvladujejo okoliščine, saj pridigajo v svoji lastni mōči.

Primer 3 – Petje

Velikokrat je petje v veliko pomoč pri Božjem delu. Včasih pa petje ne more pomagati, temveč je le dejavnost duše. Številni ljudje radi obiskujejo določene cerkvene skupine, ker je tam odlična glasba. Nekatere skupine porabijo več kot milijon dolarjev samo za namestitve orgel. Slišali smo ljudi, ki pravijo, da ko pridejo na taka mesta, se jim duša takoj, ko zaslišijo zvok orgel in glas petja, sprosti v Božjo navzočnost. To se res zgodi. Toda ali so res privedeni v Božjo navzočnost? Ali se lahko duhovi ljudi sprostijo in približajo Bogu zaradi majhne atrakcije, kot je ta? Mar je to Božji način?

Bojim se, da je veliko ukrepov v teh krajih mesenih. Z zvoki orgel in pesmi skušajo v človeku vzbuditi čustva in podžgati njegov verski instinkt. Takšna moč ni od Boga, ampak od hvalnic in glasbe. Tudi mi pojemo hvalnice, vendar ne bomo zaupali hvalnicam. Koristno je le tisto, kar stori Sveti Duh; nič drugega ne more doseči našega duha.

Ste že kdaj bili na oddaljenem podeželju? Hvala Bogu, da mi je dal priložnost obiskati tak kraj. Nekoč sem šel v vas ob morju. Vsi prebivalci so bili ribiči. V okolici te vasi so bili raztreseni verniki. Imeli so srečanja, na katerih je bilo včasih prisotnih dvajset,

trideset ali celo petdeset ali šestdeset ljudi. Kadarkoli so se vsi zbrali in zapeli, je v ušesa prodrla nenavadna melodija! Nekateri pojejo hitro, drugi počasi, zaradi česar nastane več minutni presledek, ker so hitri že končali zadnjo vrstico, vendar morajo počakati, da jih počasnejši dohitijo. Ali se lahko srečate v takšnih okoliščinah? Verjetno boste umirali od nestrpnosti, vaša moč pa bo skorajda razpršena. Neki brat mi je povedal, da po poslušanju njihovega petja ni mogel več pridigati. Odgovoril sem mu, da je za to obstajal razlog. Ali je moč prišla od njega ali od Boga?

Vi in jaz se navadno oziramo na okoliščine in smo pod njihovim vplivom. Če pa je to od Svetega Duha, bomo mi nadzorovali okoliščine. To je globoko načelo, ki bi se ga moral vsak od nas trdno držati. Ne uporabljajmo svoje lastne duševne (psihične) sile, da nas ne bi nadzorovale okoliščine.

Včasih lahko Bog uporabi petje v utesnjujočem ozračju, da ljudi osvobodi. Včasih je lahko v pomoč tudi molitev. Toda če v središče postavimo petje ali molitev, se soočamo z nevarnostjo, da bomo sprostili moč duše. Mnogi ljudje šest dni živijo brezskrbno, nato pa se v nedeljo udeležijo cerkvenega srečanja. Slišijo petje številnih hvalnic in se počutijo toplo in veselo. Toda vprašajmo se, od kod prihaja takšna toplina in veselje? Lahko dokažem, da je tu nekaj pomanjkljivo. Če bi človek šest dni živel ležerno in nato nekega dne prišel k Bogu, bi se moral namesto tega počutiti krivega in se grajati. Kako je torej mogoče, da se zaradi petja počuti toplo in veselo? To ne more biti duhovna moč. Ne želim biti ozkogleden kritik, vendar je treba poudariti, da preveč petja res vzbuja duhovno moč.

Primer 4 – Tolmačenje Svetega pisma

Obstaja nevarnost, da se skrita moč duše izrazi celo pri preučevanju Svetega pisma. Nekdo se na primer sprašuje o določenem odlomku iz Svetega pisma. Ne razume, kaj pomeni. Zato nenehno razmišlja o njem, pa naj gre po cesti ali spi v svoji postelji ali sedi v svojem kabinetu ali se vozi z vlakom. Nenadoma ga obsije blisk svetlobe; zdi se, da si lahko zdaj ta odlomek tolmači z logiko. Če ima dober spomin, bo to nedvomno shranil v mislih; če spomin ni tako dober, si bo to zapisal v zvezek. Ali ni takšna nenadna razlaga čudovita?

Vendar se je treba vprašati, ali je to zanesljivo? Včasih namreč lahko prihaja iz moči duše. Če pogledamo njen rezultat, lahko razlago pošteno presodimo. Kajti takšna nova, posebna, na videz globoka razlaga morda ne bo obrodila duhovnega sadu. Ne le, da sam morda iz nje ne bo črpal življenja, morda tudi ne bo mogel posredovati življenja drugim, medtem ko bo podajal svojo razlago. Vse, kar lahko stori, je, da vsaj malce pomaga umu ljudi.

Primer 5 – Veselje

Veliko ljudi si želi imeti veselje v svojih občutkih. Tako imenovani sveti smeh je skrajni primer. Učijo, da če je človek napolnjen s Svetim Duhom, bo vedno imel ta sveti smeh. Tisti, ki trdi, da ima takšno vrsto smeha, se ne more nadzorovati. Brez kakršnegakoli razloga se bo smejal in smejal in smejal, kot da bi bil okužen z neko boleznijo, in zdelo se bo, da je delno nor.

Nekoč je bilo na nekem srečanju po koncu pridige razglašeno, da naj vsi poiščejo ta sveti smeh. Vsi so začeli tolči po mizah ali stolih, skakati in drseti naokoli, dokler ni kmalu zatem prišlo do tega tako imenovanega svetega smeha. Ljudje so samo pogledali drug drugega in izbruhnili v smeh. Bolj ko so o tem razmišljali, bolj smešno je postajalo. Tako se niso mogli zadržati in so se še naprej smejali. Kaj je to? Ali je to lahko polnost Svetega Duha? Ali je to lahko njegovo delo? Ne, to je očitno eno od del duše.

Ta skrajni primer omenjam zato, da bi z njim ponazoril, kako lahko zelo zavijemo vstran, z le eno ali dvema stopinjama nepravilnosti. Ko se je gospod Barlow (ljubljeni brat v veri) srečal z nami, mi je pomagal predvsem s tole ugotovitvijo: da bi videli, ali je neka stvar pravilna ali napačna, jo moramo le povečati za sto stopinj, to pomeni, da moramo vse, kar je, potegniti do skrajnosti. Vodilo je, da če je nekaj narobe na stoti stopinji, človek ve, da je narobe tudi na prvi ali drugi stopinji. Zelo težko je soditi samo po prvi ali drugi stopinji; če obstaja kakšna napaka, je ta zagotovo premajhna, da bi jo bilo mogoče zaznati. Če pa situacijo ali okoliščino podaljšamo ali povečamo, bo vse postalo bolj jasno.

Kitajski pregovor se glasi takole: Če zgrešiš za stotinko ali tisočinko centimetra, bo na koncu razdalja tisoč kilometrov. Morda se boste na začetku zmotili le za stotinko ali tisočinko centimetra, potem pa se boste znašli v razliki tisočev kilometrov. Ali obratno, če pogledate neskladje tisočih kilometrov, lahko vidite napako pri stotinki ali tisočinki centimetra.

Recimo, da sta dve črti, ki nista povsem vzporedni, ampak se oddaljujeta pod majhnim kotom ene ali dveh stopinj, kar je s prostim očesom komaj opazno. Če ti črti podaljšamo za

centimeter, je razdalja med njima očitno večja. Kdo ve, koliko sto kilometrov bosta oddaljeni druga od druge, če se ti črti podaljšata do konca Zemlje? Razdalja na desettisoče kilometrov stran od njihovega izvora dokazuje obstoj napake, ki je nastala na izhodiščni točki.

To pravilo zdaj uporabimo za tako imenovani sveti smeh. Kako ljudje dobijo ta smeh? Po kakšnem postopku ravnajo ali kakšen pogoj morajo izpolniti? To ni nič drugega kot preprosta prošnja za smeh. Obstaja le ena misel, in sicer da se smejimo. Ali si prizadevajo biti napolnjeni s Svetim Duhom? Njihove ustnice morda res izgovarjajo besede, kot so: »O, Bog, napolni me s svojim Duhom.« Kljub temu je to le postopek. Cilj tega, da prosimo, da bi bili napolnjeni z Duhom, je nekaj povsem drugega kot to, da smo napolnjeni na takšen način. Čeprav to lahko govorijo s svojimi usti, je njihova srčna želja drugače. Kaj je njihov cilj? Želijo se smejati, biti veseli. Ne molijo: »O Bog, prosim te, da me napolniš s svojim Duhom. Ni mi mar za zunanje občutke. Če me napolniš s svojim Duhom, sem zadovoljen z občutki ali brez njih.«

Kdor želi biti napolnjen z Božjim Duhom, mora imeti takšen odnos.

Naj povem resnično zgodbo. Študent se je pokesal in veroval v Gospoda. Imel je sošolca, ki je izpovedoval, da je poln tega svetega smeha, in zdelo se je, da je pretirano vesel. Ta sošolec ga je spodbujal, naj si prizadeva biti napolnjen s Svetim Duhom, in pri tem dejal, kako je sam vesel od zore do mraka, brez kakršne koli žalosti, ter izjavil, kako koristna bi bila ta izkušnja za duhovno rast. Glede na to, da je bil njegov sošolec vernik in je to izkušnjo

že imel, je nedavno odrešen študent menil, da bi jo moral imeti tudi on. Zato je začel goreče moliti k Bogu. Še naprej je molil in prosil Boga, naj mu jo da; do te mere, da je izgubil apetit in zanemaril študij.

Kasneje je šel k učitelju in ga prosil, naj moli zanj. Učenec je sam goreče prosil Boga in se zaobljubil, da tisti večer ne bo vstal od molitve, če mu ga Bog ne bo dal. Še naprej je molil, dokler ni nenadoma skočil pokonci in zakričal, kako je vesel. Smejal se je in se smejal. Bolj ko se je smejal, bolj se je počutil smešnega. Smejal se je, plesal in kričal. Njegov učitelj je mislil, da se mu je zmešalo. Učitelj se je obnašal kot zdravnik, ga prijel za roko in rekel: »Brat, bodi tiho, ne delaj nereda.« Toda bolj ko ga je opominjal, bolj se je ta odzival. Njegov učitelj si ni upal reči ničesar več, saj se je bal, da ne bi užalil Svetega Duha, če je bilo to res od Boga. Nazadnje je učenec odšel domov in naslednji dan mu je bilo bolje. To ni bilo nič drugega kot velika sprostitev moči duše, saj je izpolnil pogoje za njeno sprostitev.

Primer 6 – Vizije in sanje

Danes mnogi ljudje v cerkvah iščejo videnja in sanje. Če bi me kdo vprašal, ali verjamem vanje, bi mu odgovoril, da ne nasprotujem videnjem in sanjam; tudi sam imam z njimi nekaj izkušenj. Včasih so lahko koristne. Vendar pa vas želim opozoriti na njihov vir. Od kod prihajajo – so od Boga ali niso od Boga?

Kako pogosto se zgodi, da na srečanju nekdo začne pripovedovati o videnju in to sproži plaz videnj, dokler skoraj vsi v skupnosti ne pričujejo, da so videli videnja in sanjali sanje. Ko ljudje slišijo o videnjih, začnejo sami moliti in prositi Boga, naj jim da enako izkušnjo. Če videnja ne dobijo, se postijo in molijo več noči. Postopoma bodo njihova telesa oslabela, misli bodo postale prazne, njihova volja pa bo izgubila vso moč upora. Nato prejmejo tako imenovana videnja ali sanje. Nedvomno nekaj prejmejo, toda kako prejmejo ta videnja in sanje? Ali so od Boga? Takšno popuščanje, ko um postane prazen in volja pasivna, je vsekakor v nasprotju z naukom Svetega pisma. Preprosto hipnotizirajo sami sebe.

Nekateri ljudje so nagnjeni k sanjarjenju in zdi se, da znajo svoje sanje razlagati, čeprav pogosto na smešen način. Imel sem prijatelja zdravnika, za katerega se je zdelo, da zlahka sanja. Vsakič, ko sem ga videl, mi je pripovedoval o novih sanjah in njihovih razlagah. Sanjal je skoraj vsako noč in pogosto jih je imel tri ali štiri v eni noči. Zakaj je bilo tako? Ali zato, ker je Bog tako zelo želel, da bi mu dal sanje? Vem, zakaj. Običajno je sanjal podnevi, zato je sanjal tudi ponoči. Prav neverjetno je bilo najti tako pametnega zdravnika s tako zmedenimi mislimi. Njegov um je od jutra do večera nenehno risal slike. Nikakor ni mogel nadzorovati svojih misli. Kar je sanjal ponoči, je bilo tisto, o čemer je razmišljal čez dan. Zaradi tega sem ga kar najbolj neposredno prosil, da če se ne bo uprl tem številnim sanjam, bo na koncu prevaran in njegovo duhovno življenje ne bo moglo rasti. Hvala Bogu, pozneje je postal boljši. Iz tega vemo, da mnoge sanje niso od Boga, ampak so posledice raztresenega uma.

Preučite vir

Nekateri iščejo videnja, drugi trdijo, da so videli svetlobo ali plamen, tretji pa, da so imeli sanje. Po njihovih pričevanjih začnejo mnogi drugi trditi, da so imeli podobne izkušnje. Tem stvarem ne nasprotujem, vendar se sprašujem o njihovem izvoru. Ali prihajajo iz duše ali iz duha? Ne pozabimo, da lahko duša podvoji vse, kar se zgodi v duhu; toda vse, kar duša kopira, nima drugega namena kot ponarejanje duha. Če ne bomo preverili izvora teh pojavov, bomo zlahka prevarani. Najpomembnejše pri tem je, da teh stvari ne zanikamo, temveč jih raje preučimo in ugotovimo, ali izvirajo iz duše ali iz duha.

Razlike v učinkih

Kakšna je razlika v učinkih med delovanjem duha in duše? To nam bo dalo pomemben namig pri razlikovanju med tem, kaj je od duha in kaj od duše.

Prvi človek Adam je postal živa duša; zadnji Adam je postal oživljajoči duh. – 1 Kor 15,45

Pavel tu pravi, da je prvi Adam postal živa duša. Duša je živa. Ima svoje življenje, zato človeku omogoča, da počne najrazličnejše stvari. To se nanaša na položaj, ki ga je imel Adam. Nato apostol nadaljuje z naslednjimi besedami: »Zadnji Adam je postal oživljajoči duh.« Ta beseda je vredna posebne pozornosti; je nadvse dragocena in pomembna. Razlika v učinkih med delovanjem duha in duše je jasno podana prav tukaj. Duša je sama po sebi živa in ima v sebi življenje. Duh pa je sposoben dajati

življenje drugim in povzročati, da živijo. Duša je sama živa, vendar ne more povzročiti, da bi drugi živeli. Duh pa ne živi le sam po sebi, temveč lahko tudi druge oživi. Samo duh je sposoben oživljati ljudi. Duša, ne glede na to, kako močna je, drugim ne more podeliti življenja. Gospod govori:

Duh je, ki oživlja, meso nič ne koristi. – Jn 6,63

Ta dva postopka moramo zelo jasno razlikovati, saj je to izredno pomembno. Nihče ne more zadovoljivo delati, če je pri tem zmeden. Naj ponovim: duša je sama po sebi resnično živa, vendar ne more oživeti drugih. Po drugi strani pa duh ni le sam živ, ampak poleg tega daje življenje tudi drugim. Zato s takšnim poudarkom trdim, da moramo svojo moč duše odložiti. Vse, kar je iz duše, je nekoristno. Ne prepiramo se o terminologiji, saj je to preveliko načelo. Čeprav je duša živa, nima možnosti, da bi druge pripravila do življenja. Zato moramo pri pomoči ljudem stremeti h globini njihovega bitja, namesto da bi pomagali zgolj njihovemu umu. Ne smemo delovati v skladu z duševno (psihično) silo, saj ta ne more nikogar ne rešiti, ne koristiti. Kako zelo previdni moramo biti. Kako moramo zanikati vse, kar prihaja iz duše. Kajti to ne le, da ne more pomagati ljudem, ampak tudi ovira Božje delo. To žali Boga in ga tudi prikrajša za njegovo slavo.

Nevarnost delovanja v môči duše

Dovolite mi, da z nekaj običajnimi primeri pokažem razliko med delovanjem duha in duše. In spet ne bom omenjal tistih čudežnih primerov, ker sem se jih že dotaknil. Lahko rečemo, da je v današnji cerkvi povsem običajno, da deluje z duševnimi

(psihičnimi) sredstvi. Kako pogosto se na srečanjih služenja uporabljajo psihološke metode, da bi pritegnili ljudi! Koliko psihičnih načinov se uporablja na srečanjih vernikov, da bi spodbudili občinstvo. Če opazujemo uporabljene metode, lahko presodimo, za kakšno delo gre. Naj odkrito povem, da mnoge pridige lahko pomagajo le dušam ljudi, ne pa tudi njihovem duhu. Takšna sporočila so zgolj izrečena iz duše, zato lahko dosežejo le človekovo dušo in mu omogočijo nekaj več umskega znanja. Ne bi se smeli truditi na ta način, saj takšno delo nikoli ne prodre v človekovega duha.

Kako potekajo številna prebujenjska srečanja? (Nisem proti prebujenju vernikov, to moram jasno povedati. Sprašujem se le, ali je današnji način vodenja takšnih srečanj iz Duha.) Mar ni res, da se na mnogih prebujenjskih srečanjih najprej ustvari nekakšno vzdušje, da se ljudje počutijo toplo in navdušeno? Vedno znova se ponavlja refren, da se občinstvo ogreje. Povedati je treba nekaj vznemirljivih zgodb, da bi se pospešilo podajanje pričevanj. To so metode in taktike, ne pa moč Svetega Duha. Ko je ozračje skoraj povsem ogreto, pridigar vstane in začne pridigati. Med pridiganjem se že zaveda, kakšen rezultat bo tisti dan dosegel. Pripravljene ima različne strategije. S spretnim manevriranjem lahko predvidi, da bo določena skupina ljudi trepetala, druga skupina ljudi pa jokala – da bo prišlo do izpovedi in sprejemanja odločitev.

Takšne vrste prebujenje je treba obnavljati na eno ali dve leti, ker učinek prej danega zdravila izgine in se vrne staro stanje. Včasih učinek prejšnjega prebujenjskega srečanja izgine celo že po nekaj tednih ali mesecih. Na začetku prebujenja se res pokažeta velika gorečnost in pripravljenost, vendar je po

določenem času vsega konec. Razlog za to ni nič drugega kot pomanjkanje življenja.

Če bi bile zgodbe mnogih vernikov kdajkoli zapisane, bi sestavljale zgodovino prebujenjskih srečanj: prebujenje po padcih in padci po prebujenjih. Spodbujevalno sredstvo, uporabljeno pri prvem prebujenju, je treba pri drugem prebujenju odmeriti z večjim odmerkom. Da bi bila učinkovita, mora biti metoda, uporabljena v drugem primeru, bolj čustvena in vznemirljiva. Zato predlagam, da bi tovrstno metodo najboljše opisali kot injekcijo »duhovnega morfija«. Vbrizgati si jo je treba vedno znova. Očitno je, da lahko duša živi le sama od sebe, nima pa moči, da bi druge pripravila k življenju. Delo z močjo duše – tudi če ljudje jočejo, sprejemajo odločitve in postajajo goreči – ni vredno praktično ničesar.

Duh daje življenje

Kaj je regeneracija? To je prejem Gospodovega vstajenjskega življenja. Zakaj Sveto pismo pravi, da smo prenovljeni z Gospodovim vstajenjem namesto z Gospodovim rojstvom? Ker je novo življenje, ki ga prejmemo, več kot betlehemsko življenje. Tisto življenje, ki se je rodilo v Betlehemu, je moralo še umreti, toda vstajenjsko življenje nikoli ne umre.

Jaz sem ... ta, ki živi in je bil mrtev; in glej, živ sem
na vékomaj ... – Raz 1,17-18

Vstajenjsko življenje nikoli ne umre, ampak živi večno. Življenje, ki se rodi, je v mesu, zato lahko umre. To, kar prejmemo ob regeneraciji, je življenje, ki živi večno in nikoli ne umre.

Kaj je vstajenje? Recimo, da tu leži truplo. Mrtvega je popolnoma nemogoče obuditi s človeškimi sredstvi. Ne glede na to, koliko energije in toplote vložimo v mrtvega, ta ne bo oživel. Edini način, da oživi, je, da vanj vnesemo Božje življenje. To življenje, ki oživlja mrtve, je vstajenjsko življenje. In to je vstajenje.

Katero okolje je hujše od smrti? Kaj je hladnejše od smrti? Truplo bo vedno bolj propadalo in razpadalo. Ko pa se v telo vlije vstajenjsko življenje, je smrt použita z življenjem. Posledično se prenovljena oseba lahko upre vsemu, kar pripada smrti, in je sposobna odvreči vse mrtve stvari.

Naslednji primer je ilustracija, ki se je včasih uporabljala za razlago vstajenja. Nekoč je živel človek, ki ni verjel v vstajenje. Bil je zelo pomembna oseba v krogu ateistov. Ko je umrl, je na njegovem nagrobniku pisalo: »Nezlomljiva grobnica«. Grobnica je bila zgrajena iz marmorja. Najbolj presenetljivo je bilo, da se je ta velik marmorni sarkofag nekega dne razpočil. Zgodilo se je, da je med gradnjo v kamnito razpoko padel želod. Postopoma je zrasel v velik hrast in sčasoma na široko razbil grobnico. Drevo ima življenje, zato lahko razpoči kraj smrti. Samo življenje lahko premaga smrt. To je regeneracija, to je vstajenje.

Duh poživlja; samo on lahko daje življenje. To je tisto, kar moramo opaziti. Toda žal je v današnjem času preveč nadomestkov za duha.

Ukvarjati se je treba z dušo

Bog deluje le s svojo lastno močjo, zato ga moramo prositi, naj zveže življenje naših duš. Vsakič, ko delamo za Boga, se moramo najprej ukvarjati sami s seboj in se postaviti na stran. Odložiti moramo svoje talente in svoje močne točke. Boga moramo prositi, naj zveže te stvari. Reči mu moramo: »O Bog, želim, da delaš Ti, nočem biti odvisen od svojih talentov in moči. Prosim te, da ti sam opraviš delo, kajti sam ne morem storiti ničesar.«

Danes mnogi delavci menijo, da je Božja moč nezadostna, zato ji dodajo svojo. Delo na takšni osnovi ni le nekoristno, ampak tudi škodljivo. Ne pozabite, da delo Svetega Duha nikoli ne dopušča vmešavanja človeške roke. Pogosto pravim, da bi moral biti človek pri Božjem delu kot papirnata figura, ki je brez življenja in ne more storiti ničesar. Potrebuje dotok življenja, ki mu omogoča delo. Zanikajmo se do te mere, da postanemo podobni papirnatim figuricam in v sebi nimamo nobene moči. Vsa moč mora priti od zgoraj; tudi vse uporabljene metode morajo priti od zgoraj. Vemo, da samo Duh oživlja. Bog deluje po Duhu. Če želimo, da bi Bog deloval, ga moramo prositi, naj zveže življenje naše duše; sicer ne more svobodno delovati.

»Resnično, resnično, povem vam: »Razen če pšenično zrno ne pade na tla in ne umre, ostaja sámo; toda če umre, obrodi mnogo sadu.« Kdor ima rad svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa svoje življenje na tem svetu sovraži, ga bo ohranil za večno življenje.

– Jn 12,24-25

Tukaj beseda »življenje« v grškem jeziku označuje »dušo«. To pomeni, da kdor hoče ohraniti življenje svoje duše, bo izgubil življenje svoje duše; kdor pa izgubi življenje svoje duše, bo ohranil svojo dušo do večnega življenja. To je posebna Gospodova zapoved. Govori tako, da pojasni pomen prejšnjih besed: »Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi veliko sadu.« Najprej umre, potem se nekaj zgodi. Če vernik ne odloži lastnega duševnega življenja, duh ne bo nikoli mogel delovati in tako koristiti drugim ljudem. Da bi lahko opravljali globlje delo za Gospoda, se moramo praktično ukvarjati z dušo. Duševno življenje je treba izgubiti. Pšenično zrno je dobro in njegova zlata barva je videti zelo lepo. Toda če ga položimo na mizo, ostane eno samo zrno tudi do sto let pozneje. Nikoli ne bo dodalo še enega zrna. Vse naše duševne moči so kot pšenično zrno, ki ni padlo v zemljo. Nikoli ne more obroditi sadu.

Naj na ta problem gledamo z vso resnostjo. Ali to vstajensko življenje, ki je sveto in brez madeža in ga imate zdaj, prinaša veliko sadov? Nekateri se sprašujejo, zakaj ne morejo pomagati ljudem ali jih rešiti? Nekateri sprašujejo, zakaj jim primanjkuje moči pri delu? Mnogi priznavajo, da nimajo moči. Jaz pa bom odgovoril, da nimajo moči za delo, ker je njihova lastna moč prevelika. Ker imajo že sami v sebi veliko moč, kje je potem priložnost za delovanje Boga? Z uporabo lastne modrosti, metode, moči ali naravne sposobnosti verniki blokirajo manifestacijo Božje moči.

Številne čudežne pojave namesto Boga izvaja sila duše. Kako lahko pričakujejo dobre in trajne rezultate, če Božjo moč nadomeščajo s svojimi naravnimi sposobnostmi? Mnoga

prebujenjska srečanja so morda v danem trenutku videti zelo uspešna, vendar njihova učinkovitost pozneje pade na nič. Nedvomno nekatera prebujenja ljudem pomagajo. Toda tu imam v mislih tista dela, ki so bila opravljena s človeškimi metodami. Naj slovesno izjavim, da kdor si prizadeva za boljše in globlje delo, naj ne govori o môči. Naša odgovornost je, da pademo v zemljo in umremo. Če umremo, je obroditi sad najbolj naravno.

Kaj pravi Gospod o tistem, ki izgubi svoje življenje, torej o tistem, ki sovraži svoje življenje na tem svetu? Ohranil ga bo za večno življenje. Zdi se, kot da imam zgovornost, a je nočem uporabiti. Moje srce ni naravnano na zgovornost – ne bom je uporabljal kot svoje delovno orodje – izgubim svojo zgovornost – nočem se zanesti nanjo. In kakšen je rezultat? Pridobim življenje; to pomeni, da sem sposoben pomagati drugim v življenju. Enako velja za to, da imam vodstvene ali kakršne koli druge sposobnosti, vendar jih nočem uporabljati. Namesto tega čakam pred Bogom. Tako bom ljudem naredil resnično dobro. Naučimo se torej ne uporabljati lastne moči, da bi lahko obrodili veliko sadov.

Moč je treba pridobiti na podlagi vstajenja. Vstajenje je življenje onkraj smrti. Ne potrebujemo večje moči, ampak globljo smrt. Upreti se moramo vsem naravnim silam. Kdor ni izgubil svojega duševnega življenja, ne ve ničesar o môči. Toda tisti, ki je šel skozi smrt, ima v lasti življenje. Kdor izgubi svoje duševno življenje, tako kot pšenično zrno pade v zemljo in umre, bo rasel v Božjem življenju in obrodil veliko sadov.

Verjamem, da je veliko ljudi tako bogatih in močnih, da Bogu ne dajo nobenega prostora za delovanje. Pogosto se spomnim besed »nemočen in brezupen«. Bogu moram reči: »Vse, kar imam,

je tvoje, sam nimam ničesar. Brez tebe sem resnično nemočen in brezupen.« Do Boga moramo imeti tako odvisen odnos, da se zdi, kot da brez njega ne moremo niti vdihniti niti izdihniti. Tako bomo videli, da tako naša moč kot tudi naša svetost izhajata od Njega. Vse, kar imamo, je od Njega. O, kako se Bog veseli, ko nas vidi, kako brezupni in nemočni prihajamo k njemu.

Nekoč me je brat vprašal: »Kaj je pogoj za delovanje Svetega Duha?« Odgovoril sem mu, da Sveti Duh nikoli ne potrebuje pomoči duševne moči. Sveti Duh nas mora najprej pripeljati na kraj, kjer sami ne moremo storiti ničesar. Naučimo se zanikati vse, kar prihaja iz našega naravnega jaza. Ne glede na to, ali gre za čudežno ali običajno stvar, moramo zanikati vse, kar ne prihaja od Boga. Bog bo nato pokazal svojo moč, da bo uresničil tisto, kar je nameraval storiti.

Gospodov zgled

»Tedad je Jezus odgovoril in jim rekel: »Resnično, resnično, povem vam: »Sin ne more ničesar storiti sam od sebe, temveč kar vidi delati Očeta, kajti katerekoli stvari dela on, te prav tako enako dela Sin.« – Jn 5,19

Sin ne more storiti ničesar sam od sebe. Z drugimi besedami, od vseh stvari, ki jih je Gospod storil, niti ene izmed njih ni storil sam. To je stalna drža našega Gospoda. Ničesar ne stori s svojo lastno močjo ali po svoji lastni zamisli. Kar koli bi prišlo od Njega, je tisto, kar zavrača, da bi storil. Toda ali je z njegovo dušo kaj narobe? Ali ni moč njegove duše povsem uporabna? Ker nima niti najmanjše sledi greha, ne bi bilo grešno, če bi uporabljal moč

svoje duše. Kljub temu zatrjuje, da Sin ne more storiti ničesar sam od sebe. Če tako sveti in popolni Gospod, kot je On, noče uporabiti svoje lastne moči, kaj pa mi?

Gospod je tako popoln, a vse njegovo življenje je nemočno in brezupno odvisno od Boga. Na svet prihaja, da bi v vsem izpolnjeval Očetovo voljo. Mi, ki smo le delček prahu, smo v resnici nič. Da bi lahko delovali z duhovno močjo in obrodili veliko sadov, moramo odložiti duševno (psihično) moč in zanikati vse, kar prihaja iz duše. Naj nas Bog blagoslovi.

O avtorju

Watchman Nee se je rodil leta 1903 kot Nee Shu-tsu v Swatowu na Kitajskem, v družini druge generacije kristjanov. Njegov ded je bil prvi kitajski pastor v severni provinci Fukien. Bil je odgovor na materino molitev. Ker je že rodila dve hčeri, je molila, da bi, če bi ji Bog dal sina, tega vrnila Bogu. Ko je deček odraščal, je kazal izjemno nadarjenost in ambicije, sanjal je o velikih dosežkih v posvetnem svetu, le za duhovne stvari se ni zanimal. Vendar se je pri 17 letih, 29. aprila 1920, po intenzivnem notranjem boju spreobrnil in sprejel Jezusa kot svojega Odrešenika. Ta trenutek je bil prelomnica: »Od tistega večera, ko sem bil rešen, sem imel nov življenjski cilj, saj je vame vstopil Božji večni duh,« je zapisal. Sprejel je novo ime – Watchman (Stražar), kar je simboliziralo njegovo poslanstvo opozarjanja in vodenja vernikov.

Tako zelo je ljubil Božjo besedo, da jo je skoraj neprestano preučeval, tako da je v zelo kratkem času večkrat prebral celotno Sveto pismo. Začel je pričevati za Kristusa svojim sošolcem in si kmalu prislužil vzdevek »pridigar«. Pri prebiranju Svetega pisma je odkril »preprostost in čistost, ki je pri Kristusu«. Odločil se je, da bo izrecno sledil Božji besedi in ničemur drugemu kot Besedi.

Leta 1927 je začel svoje življenjsko delo v Šanghaju, kjer je lahko uresničeval videnje, ki mu ga je Gospod pokazal v Besedi. Razumel je, da je večni Božji namen Kristus in njegova Cerkev. Po mogočnem delovanju Svetega Duha in zvestem služenju tega Božjega služabnika se je to pričevanje razširilo po veliki kitajski deželi.

Leta 1949 so Kitajsko prevzeli komunisti. Ker je vedel, kaj ga čaka doma, je kljub temu močno čutil svojo odgovornost do Boga in njegove Cerkve. Zato se je leta 1950 iz Hongkonga vrnil na Kitajsko. Aprila 1952 so ga prijeli in zaprli. Kasneje so ga lažno obtožili, da je bil glavni vohun, in ga obsodili na dvajset let zapora. V zaporu ni smel početi ničesar, razen tistega, kar mu je naložila zaporniška oblast. Po izteku kazni ga niso izpustili in hitro je prišla novica, da je umrl zvest Gospodu.

Nee je bil samouk z izjemno sposobnostjo učenja. Skozi poglobljeno preučevanje Biblije in uporabo različnih metod analize je postal globoko razsvetljen v Božji besedi. Poleg tega je zbral zbirko 3000 krščanskih knjig, vključno z vsemi klasičnimi deli od prvega stoletja dalje, kar je še dodatno obogatilo njegovo razumevanje duhovnih resnic. Tretjino svojih prihodkov je namenjal nakupu teh knjig, tretjino pomoči drugim in le tretjino lastnim potrebam.

Nee je imel izjemno sposobnost hitrega razumevanja in pomnjenja ključnih idej iz knjig, kar mu je omogočilo, da je združil duhovne resnice celotne krščanske zgodovine v svojo vizijo.

Vsak dan je posvetil ure poglobljenemu branju in molitvi, kar mu je dalo moč, da je kljub preganjanju ostal neomajen.

V času, ko je krščanstvo na Kitajskem doživljalo prebujenje, je Nee postal vodilna figura med mladimi kristjani, ki so širili evangelij med študenti.

Watchman Nee je napisal več kot 50 knjig, od katerih so mnoge prevedene v številne jezike in še danes navdihujejo bralce. Nekatere njegove najpomembnejše knjige so:

Duhovni človek (The Spiritual Man): Obsežno delo, ki raziskuje duhovno življenje, razliko med dušo in duhom ter kako živeti v skladu z Božjo voljo. To je eno njegovih najglobljih del, ki razkriva njegovo razumevanje duhovne rasti.

Normalno krščansko življenje (The Normal Christian Life): Klasik, ki poudarja pomen Kristusove smrti in vstajenja za vsakdanje življenje vernika. Knjiga je prevedena v več jezikov in velja za eno najvplivnejših krščanskih knjig 20. stoletja.

Sedi, hodi, stoj (Sit, Walk, Stand): Kratka, a izjemno močna knjiga, ki temelji na Pismu Efežanom in uči o temeljih krščanskega življenja: počivanju v Kristusu, hoji v veri in stanju v duhovnem boju.

Sproščena moč (The Release of the Spirit): Delo, ki govori o tem, kako mora biti človeška duša »zlomljena«, da lahko Božji duh deluje skozi vernika.

Božji večni namen (The Glorious Church): Knjiga, ki razkriva Neejevo vizijo cerkve kot Kristusovega telesa in njenega poslanstva v Božjem načrtu.

Skrita moč duše (The Latent Power of the Soul): Raziskuje razliko med duhovnimi in duševnimi močmi ter opozarja na nevarnosti zanašanja na človeške sposobnosti namesto na Božjo moč.

Oblast in poslušnost (Spiritual Authority): Razprava o duhovni avtoriteti in pomembnosti poslušnosti Bogu in cerkvenim voditeljem.